

ผลงานลำดับที่ ๖...

การนำภาคเอกชนเข้ามามีส่วนร่วมในการฝึกอาชีพสตรี
ของกรมประชาสงเคราะห์

โดย

นายวัลลภ พลอยทับทิม

ผู้ขอประเมินตำแหน่งเจ้าหน้าที่วิเคราะห์นโยบายและแผน 9 ชช.
ด้านนโยบายและแผน (แรงงานและสวัสดิการสังคม)

712.05.6
74470
2541
๑.3

ห้องสมุดกระทรวงแรงงาน
และสวัสดิการสังคม

00396

การนำภาคเอกชนเข้ามามีส่วน

บทคัดย่อ

การศึกษาวิจัยเรื่อง การนำภาคเอกชนเข้ามามีส่วนร่วมในการฝึกอาชีพสตรีของ
กรมประชาสงเคราะห์ เป็นการศึกษาเชิงคุณภาพ(Qualitative Research) มีวัตถุประสงค์
ในการศึกษา คือ เพื่อศึกษาการดำเนินงานฝึกอาชีพของกองสัมมาอาชีพสงเคราะห์ กรม
ประชาสงเคราะห์ในส่วนที่เกี่ยวกับการนำภาคเอกชนเข้ามามีส่วนร่วมในการฝึกอาชีพ
สตรี ตลอดจนปัญหาและอุปสรรคต่างๆ และเพื่อนำข้อมูลที่ได้รับมาเป็นแนวทางในการ
ปรับปรุงการดำเนินงานฝึกอาชีพให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ผู้ศึกษาได้นำแนวคิดการมี
ส่วนร่วม (People Participation) นโยบายของรัฐเกี่ยวกับการฝึกอาชีพ แนวคิดและรูปแบบ
การฝึกอาชีพ ตลอดจนรูปแบบการฝึกอาชีพของกรมประชาสงเคราะห์ มาใช้เป็น
กรอบแนวคิดในการศึกษา

ผลการศึกษาพบว่า

การนำภาคเอกชนเข้ามามีส่วนร่วมในการฝึกอาชีพสตรี ของกรมประชา
สงเคราะห์ เป็นการให้ความสำคัญกับการสนับสนุนภาคเอกชนเข้ามามีส่วนร่วมในทุก
ขั้นตอนของกระบวนการบริหารงาน คือ การมีส่วนร่วมในการวางแผนดำเนินงาน การ
มีส่วนร่วมในการดำเนินกิจกรรม การมีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหาและอุปสรรค และ
การมีส่วนร่วมในการทดสอบและติดตามประเมินผลการฝึกอบรม ซึ่งได้รับความร่วม
มือในการดำเนินกิจกรรมต่างๆเป็นอย่างดีและสามารถบรรลุวัตถุประสงค์ในการฝึก
อาชีพของกรมประชาสงเคราะห์ ในส่วนของเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการฝึกอบรมส่วน
ใหญ่มีความเห็นว่า การที่ภาคเอกชนเข้ามามีส่วนร่วมในการดำเนินงานเป็นผลดี
สามารถประหยัดงบประมาณทั้งภาครัฐและภาคเอกชน การที่ผู้ฝึกอบรมได้ฝึกภาค
ปฏิบัติในสถานประกอบการก่อนทำงานจริงทำให้มีความคุ้นเคยกับอุปกรณ์ เครื่องมือ
เครื่องใช้ ตลอดจนปรับตัวในการทำงานได้ง่ายขึ้น และการประสานความร่วมมือกับ
ภาคเอกชนทำให้ได้รับทราบข้อมูลตลาดแรงงาน การฝึกอาชีพที่ทันสมัย ทันต่อสถาน
การณ์การเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา ผู้สำเร็จการฝึกอบรมได้ให้ความเห็นในเรื่องหลัก
สูตรการฝึกอบรมบางวิชาที่ควรปรับปรุงให้สอดคล้องกับการทำงาน และรู้สึกมีความพึง

พอใจต่อการฝึกอบรมภาคปฏิบัติในสถานประกอบการ และการที่สถานประกอบการที่ฝึกอบรมภาคปฏิบัติรับผู้เข้ารับการฝึกอบรมเข้าทำงานเป็นพนักงาน ทำให้สามารถปรับตัวเข้าสู่สภาพแวดล้อมในสถานที่ทำงานได้เร็ว

ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งนี้

1. ควรจัดให้มีการประชุม ร่วมกับภาคเอกชนพิจารณา ทบทวนหลักสูตร โครงสร้างของหลักสูตรและเนื้อหาของหลักสูตรผู้ดูแลผู้สูงอายุและเด็ก หลักสูตรการเตรียมความพร้อมเพื่อเข้าสู่อุตสาหกรรมสิ่งทอ หลักสูตรพนักงานบริการโรงแรม หลักสูตรพนักงานช่วยงานสำนักงาน และหลักสูตรตัดเย็บเสื้อผ้าจักรอุตสาหกรรม ภายหลังจากที่จัดฝึกอบรมไปแล้วระยะหนึ่งเพื่อประเมินดูว่า

1.1 โครงสร้างของหลักสูตรและเนื้อหาของหลักสูตร ยังคงสอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงานหรือไม่ ภายใต้อุปกรณ์และเวลาที่เปลี่ยนแปลงไป เช่น เนื้อหาของหลักสูตรพนักงานช่วยงานสำนักงาน ควรปรับปรุงหลักสูตรให้มีเนื้อหาวิชา การใช้เครื่องคอมพิวเตอร์ เครื่องถ่ายเอกสาร เครื่องโทรสาร เพิ่มขึ้น

1.2 เนื้อหาของหลักสูตร ควรมีการทบทวนและพิจารณาปรับปรุงให้สอดคล้องกับระดับความรู้ความสามารถของผู้เรียน ที่บางวิชาากเกินไป เช่น วิชากายวิภาคศาสตร์และสรีระวิทยา ในหลักสูตรผู้ดูแลผู้สูงอายุและเด็ก ซึ่งผู้เข้ารับการฝึกอบรม มีความคิดเห็นว่าเนื้อหายาก หากจำเป็นต้องบรรจุในหลักสูตรต่อไป ก็ควรจะเพิ่มระยะเวลาการฝึกอบรม หรือปรับปรุงเทคนิควิธีการสอนให้ง่ายขึ้น

2. จากการติดตามประเมินผลการปฏิบัติงาน และการทำงานหลังสำเร็จการฝึกอบรมพบว่า สตรีผู้สำเร็จการฝึกอบรมจำนวนหนึ่ง ประสบปัญหาในการปรับตัว ไม่มี ความอดทน ไม่มี ความขยัน ไม่มี ความตั้งใจจริงในการทำงาน และละทิ้งหน้าที่ ลาออกจากงานโดยไม่แจ้งให้นายจ้างทราบ นอกจากนี้ การที่หน่วยฝึกให้การดูแลอย่างใกล้ชิด ไม่มีการฝึกให้ผู้อบรมมีความเข้มแข็งทำให้ผู้รับการอบรมไม่อดทนต่อความยากลำบาก และไม่รู้จักแก้ไขปัญหาต่างๆที่เกิดขึ้น ดังนั้นการจัดฝึกอบรมอาชีพทุกหลักสูตรควรให้ความสำคัญกับการให้ความรู้ ทักษะ และทัศนคติที่ดี เกี่ยวกับความรับผิดชอบ ความซื่อสัตย์ ความขยัน ความอดทน และการรู้จักปรับตัวในการทำงาน

3. ครูผู้สอนในแต่ละวิชา ซึ่งเป็นวิทยากรทั้งภาคทฤษฎีและปฏิบัติ ควรเป็นผู้ที่มีความตั้งใจและรับผิดชอบในการสอน ทั้งนี้เพื่อเป็นแบบอย่างที่ดีแก่สตรีผู้เข้ารับการฝึกอบรม

4. ควรให้ความสำคัญกับวัสดุอุปกรณ์ในการฝึกภาคทฤษฎี ที่เป็นสื่อการเรียนการสอน จะช่วยให้สตรีผู้เข้ารับการฝึกอบรมมีความรู้ความเข้าใจในวิชาชีพที่อบรมมากขึ้น วัสดุอุปกรณ์ในการฝึกอบรมอาจได้มาจากการจัดซื้อ โดยใช้เงินงบประมาณของภาคีรัฐบาล หรือขอความร่วมมือจากภาคเอกชน

5. ภาคเอกชนซึ่งได้ร่วมกับกรมประชาสงเคราะห์ในการจัดฝึกอบรมและรับสตรีผู้สำเร็จการฝึกอบรมเข้าทำงาน ควรให้ความสำคัญในเรื่องความปลอดภัยของสตรีที่ได้รับเข้าทำงาน รวมทั้งการจ่ายค่าจ้างที่เหมาะสมถูกต้อง และเป็นธรรม ไม่มุ่งหวังผลกำไรทางธุรกิจมากเกินไป

6. ควรจัดให้มีการฝึกอบรมอาชีพหลักสูตรใหม่ ๆ ที่ทันสมัยและสอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน เพื่อเป็นการขยายโอกาสในการฝึกทักษะวิชาชีพแก่สตรีกลุ่มเป้าหมาย

คำนำ

นโยบายการนำภาคเอกชนเข้ามามีส่วนร่วมในการฝึ กอาชีวะศตริ ของ กรมประชาสงเคราะห์ เป็นนโยบายเชิงรุกด้านการฝึ กอาชีวะซึ่งสอดคล้องกับแผนพัฒนา เศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2540-2544) และสอดคล้องกับนโยบาย ของกระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม ในการวางพื้นฐานของกระทรวงแรงงานและ สวัสดิการสังคมให้เป็นกระทรวงของประชาชน และเพื่อประชาชน ด้วยการปรับปรุง โครงสร้าง กำหนดบทบาทภารกิจ ตลอดจนการพัฒนาบุคลากรให้มีทัศนคติในการรับ ใช้ประชาชนและสร้างการมีส่วนร่วมขององค์กรเอกชนและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งมุ่งพัฒนาฝีมือแรงงาน ส่งเสริมการมีงานทำ เพิ่มพูนรายได้ สร้างฐานสวัสดิการสังคม และความมั่นคงทางสังคมให้กับประชาชน โดยเฉพาะอย่างยิ่งสตรีผู้ด้อยโอกาส

การนำภาคเอกชนเข้ามามีส่วนร่วมในการฝึ กอาชีวะศตริ ของกรมประชา- สงเคราะห์ เริ่มตั้งแต่ พ.ศ. 2537 เป็นต้นมา ทั้งนี้เพื่อให้การฝึ กอบรมสอดคล้องกับความ ต้องการ ของสถานประกอบการและตลาดแรงงานในสาขาวิชาชีพที่จัดฝึ กอบรม ซึ่งการ ดำเนินงานที่ผ่านมาจะประสบผลสำเร็จ หรือมีปัญหาอุปสรรคในเรื่องใดบ้างจึงเป็น ประเด็นที่ทำให้สนใจศึกษาในเรื่องนี้

การศึกษาครั้งนี้ได้รับความร่วมมือเป็นอย่างดี จากภาคเอกชนที่เข้ามามีส่วนร่วม ในการฝึ กอบรมวิชาชีพ เจ้าหน้าที่ในศูนย์สงเคราะห์และฝึ กอาชีวะศตริที่เกี่ยวข้องกับการ ฝึ กอบรม ผู้สำเร็จการฝึ กอบรมจากศูนย์สงเคราะห์และฝึ กอาชีวะศตริ ซึ่งเป็นกลุ่มผู้ให้ ข้อมูลที่สำคัญ และยังได้รับความร่วมมือจากเจ้าหน้าที่ของกองสั มมาอาชีพสงเคราะห์ ที่ จัดหาและให้ข้อมูลต่างๆที่เกี่ยวข้องกับการฝึ กอบรมวิชาชีพ

ผลการศึกษาครั้งนี้ คาดหวังว่าจะเป็นประโยชน์ในการนำไปใช้ปรับปรุงการ ดำเนินงานฝึ กอบรมวิชาชีพ ในศูนย์สงเคราะห์และฝึ กอาชีวะศตริของกรมประชา- สงเคราะห์ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพของการทำงานให้บรรลุวัตถุประสงค์ยิ่งขึ้น.

วัลลภ พลอยทับทิม

สิงหาคม 2541

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ	(1)
คำนำ	(4)
สารบัญ	(5)
สารบัญตาราง	(7)
สารบัญแผนภาพ	(8)
บทที่ 1 บทนำ	
1.1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2. วัตถุประสงค์ของการศึกษา	5
1.3. ขอบเขตในการศึกษา	6
1.4. คำจำกัดความในการศึกษา	6
1.5. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	7
บทที่ 2. แนวคิดทฤษฎีและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	
2.1. แนวคิดเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของประชาชน	8
2.2. แนวคิดของการฝึกอบรมอาชีพ	15
2.3. การฝึกอบรมสตรีของกรมประชาสงเคราะห์	20
2.4. ภาคเอกชนกับการฝึกอบรมอาชีพสตรีของกรมประชาสงเคราะห์	22
บทที่ 3. วิธีการศึกษาและการรวบรวมข้อมูล	
3.1. วิธีการศึกษา	34
3.2. แนวทางการสนทนาหรือสัมภาษณ์แบบเจาะลึก	34
3.3. วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล	37

	หน้า
3.4. การวิเคราะห์ข้อมูล	37
3.5. รายงานผลการศึกษา	37
บทที่ 4. ผลการศึกษา	
4.1. ลักษณะทั่วไปของกรณีศึกษา	38
4.2. ผลที่ได้รับจากการสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่องค์กรเอกชน	42
4.3. ผลที่ได้รับจากการสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่ในศูนย์สงเคราะห์ และฝึ กอาชีพสตรีฯ	49
4.4. ผลที่ได้รับจากการสัมภาษณ์ผู้ผ่านการฝึ กอบรมจาก ศูนย์สงเคราะห์และฝึ กอาชีพสตรี	51
บทที่ 5. สรุปและข้อเสนอแนะ	
5.1. สรุปผลการศึกษา	54
5.3. ข้อเสนอแนะ	58
บรรณานุกรม	61
ภาคผนวก	
-แนวทางสนทนาหรือสัมภาษณ์แบบเจาะลึก	65

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1.1. จำนวนสตรีที่เข้ารับการฝึกอบรมวิชาชีพในหน่วยงานของกอง สัมมาอาชีวสงเคราะห์ ในปี พ.ศ. 2522 - 2540	3
2.1. โครงสร้างของหลักสูตรผู้ดูแลผู้สูงอายุและเด็ก	23
2.2. จำนวนเยาวชนสตรีที่สำเร็จการฝึกอบรมหลักสูตรผู้ดูแลผู้สูงอายุและเด็ก ในปี พ.ศ. 2540	25
2.3. โครงสร้างของหลักสูตรการเตรียมความพร้อมเข้าสู่ อุตสาหกรรมสิ่งทอ	27
2.4. โครงสร้างของหลักสูตรพนักงานบริการโรงแรม	28
2.5. โครงสร้างของหลักสูตรพนักงานช่วยงานสำนักงาน	29
2.6. โครงสร้างของหลักสูตรตัดเย็บเสื้อผ้าจักรอุตสาหกรรม	32
4.1. ลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างกลุ่มที่ 1 (เจ้าหน้าที่องค์กรภาคเอกชน)	38
4.2. ลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างกลุ่มที่ 2 (เจ้าหน้าที่ในศูนย์สงเคราะห์ และฝึกอาชีพสตรี)	40
4.3. ลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างกลุ่มที่ 3 (ผู้สำเร็จการฝึกอบรมจาก ศูนย์สงเคราะห์และฝึกอาชีพสตรี)	41
4.4. การมีส่วนร่วมในการวางแผนของกลุ่มกรณีศึกษากลุ่มที่ 1 (เจ้าหน้าที่องค์กรเอกชน 5 ราย)	44
4.5. การมีส่วนร่วมในการดำเนินกิจกรรมของกลุ่มกรณีศึกษากลุ่มที่ 1 (เจ้าหน้าที่องค์กรเอกชน 5 ราย)	46
4.6. การประเมินผลการฝึกอบรมของกลุ่มกรณีศึกษากลุ่มที่ 1 (เจ้าหน้าที่องค์กรเอกชน 5 ราย)	48
4.7. ความคิดเห็นต่อการที่ภาคเอกชนเข้ามามีส่วนร่วมของกลุ่ม กรณีศึกษากลุ่มที่ 2 (เจ้าหน้าที่ของกรมประชาสงเคราะห์ 5 ราย)	50
4.8. ความคิดเห็นต่อการที่ภาคเอกชนเข้ามามีส่วนร่วมของกลุ่ม กรณีศึกษากลุ่มที่ 3 (ผู้สำเร็จการฝึกอบรม 5 ราย)	52

บทที่ 1

บทนำ

1.1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 1 (พ.ศ. 2504-2509) ถึงฉบับที่ 7 (พ.ศ.2535-2539) ได้ให้ความสำคัญกับการเร่งรัดการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ ยุทธศาสตร์การพัฒนาได้มุ่งเน้นพัฒนาอุตสาหกรรม และการผลิตเพื่อการส่งออก ทำให้คนไทย และสังคมไทยมีความเป็นวัตถุนิยมมากขึ้น ผลของการพัฒนาประเทศไทย จากแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมดังกล่าวส่งผลโดยตรงต่อการเพิ่มรายได้ต่อหัว ต่อปี ของประเทศ แต่การกระจายรายได้ระหว่างภูมิภาคและบุคคลต่างๆกลับมีช่องว่างมากขึ้น ประชากรส่วนใหญ่ของประเทศ ซึ่งเป็นเกษตรกรและประชาชนในชนบทยังมีฐานะยากจน และมีความยากลำบากในการดำเนินชีวิต ประกอบกับสังคมไทยกำลังเปลี่ยนแปลงจากสังคมเกษตรไปสู่สังคมอุตสาหกรรม พาณิชยกรรม และการบริการ ระบบการผลิตแบบครอบครัวเปลี่ยนเป็นการผลิตแบบขายแรงงานของสมาชิกในครอบครัวอย่างอิสระ เป็นเหตุให้สตรีและเยาวชนสตรีเป็นจำนวนมากในชนบทเข้าสู่ตลาดแรงงานก่อนวัยอันสมควร และจำยอมประกอบอาชีพต่างๆ เพื่อให้มีรายได้ รวมทั้งการทำงานในสถานบริการต่างๆ เช่น ร้านอาหาร ภัตตาคาร ซึ่งในที่สุดก็ถูกชักชวนนำเข้าสู่การค้าบริการทางเพศ และปัญหาสังคมอื่นๆ ตามมาด้วย และ จากการสำรวจข้อมูลแรงงาน พ.ศ. 2533 พบว่า มากกว่าร้อยละ 40 ของกำลังแรงงานเป็นสตรี และมีอัตราว่างงานของสตรี สูงกว่าบุรุษ ประมาณ 1 ใน 3 ของเยาวชนสตรีเข้าสู่ตลาดแรงงานด้วยความจำเป็นทางเศรษฐกิจ ตั้งแต่เยาว์วัยคืออายุ 15 ปี เพราะมีฐานะยากจน ไม่มีโอกาสได้ศึกษาต่อ มีการย้ายถิ่นจากชนบทเข้าสู่เมืองเพื่อหางานทำ แรงงานสตรี 14.4 ล้านคนมีงานทำและมากกว่ากึ่งหนึ่งของผู้มีงานทำอยู่ในภาคธุรกิจนอกระบบ(Informal Sector) ซึ่งเป็นธุรกิจที่ไม่ค่อยมีความแน่นอนอนมีการแข่งขันสูง แรงงานในธุรกิจภาคนี้มักมีการศึกษาน้อยค่าจ้าง และรายได้ต่ำ สภาพการทำงาน และสิ่งแวดล้อมไม่ดี มีความไม่แน่นอนในการจ้างงาน มีการเข้าออกงานสูง ไม่มีการฝึกอาชีพและทักษะมักจะถูกเอาเปรียบจากนายจ้าง ตลอดจนไม่ได้รับการคุ้มครองด้านแรงงานอย่างทั่วถึง (เสาวนีย์ โชมพัตร, 2539 : 1)

จะเห็นได้ว่าปัญหาด้านแรงงานสตรีโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ปัญหาแรงงานสตรีที่ขาดโอกาสในการฝึกอาชีพให้มีทักษะความชำนาญนับว่าเป็นปัญหาสังคมที่สำคัญเกี่ยวเนื่องกับปัญหาเศรษฐกิจ แรงงานสตรีโดยส่วนใหญ่มักจะได้รับค่าจ้างต่ำกว่าแรงงานบุรุษ แม้ว่าจะทำงานแห่งเดียวกัน และลักษณะงานเดียวกัน หากทำงานเป็นคนงานรายเหมาก็จะได้รับค่าจ้างไม่แน่นอน งานบริการบางแห่งมีรายได้มากขึ้นขึ้นอยู่กับจำนวนผู้มาใช้บริการหากเมื่อมีอายุสูงขึ้น โอกาสของแรงงานสตรีย่อมมีโอกาสที่จะถูกเลิกจ้างมากกว่าแรงงานบุรุษ ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อสตรีขาดรายได้เลี้ยงตนเองและครอบครัวต่อไป

ดังนั้น การฝึกอาชีพสตรีให้ป็นแรงงานที่มีฝีมือ (Skilled Labour) และสอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงานจึงมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่ง เพราะการที่สตรีได้รับการฝึกอาชีพให้มีความสามารถ ย่อมนำไปสู่การมีโอกาสในการมีงานทำ ซึ่งให้รายได้ดี สามารถเลี้ยงตนเองและครอบครัว

กองสัมาอาชีวะสงเคราะห์ กรมประชาสงเคราะห์ กระทรวงแรงงาน และสวัสดิการสังคม เป็นหน่วยงานหนึ่งที่ดำเนินงานตามนโยบายด้านสตรีของ มีภารกิจสำคัญทั้งในด้านการสงเคราะห์ พัฒนา ป้องกันและคุ้มครองสวัสดิภาพสตรี ตลอดจนการแก้ไขปัญหาโสเภณีและโสเภณีเด็ก โดยวิธีการดำเนินงานที่สำคัญ เพื่อให้บรรลุภารกิจดังกล่าว คือการฝึกอาชีพสตรีผู้ด้อยโอกาสทางสังคมเพื่อนำไปสู่ทัศนภาพ (VISION) ที่ต้องการคือ (กองสัมาอาชีวะสงเคราะห์, 2540 : 1) “สตรีกลุ่มเป้าหมายซึ่งเป็นสตรีผู้ด้อยโอกาสได้รับการสงเคราะห์ฟื้นฟู คุ้มครองป้องกันสวัสดิภาพ และสิทธิสตรี ตลอดจนพัฒนาศักยภาพให้สามารถใช้ภูมิปัญญาเพื่อการดำรงชีพอยู่ในสังคมได้อย่างมีคุณภาพ บนพื้นฐานของการพึ่งพาตนเองและสามารถปฏิบัติหน้าที่ตามบทบาทที่มีต่อครอบครัวทำให้ครอบครัวมีความเป็นอยู่อย่างปรกติสุข”

นอกจากนั้นได้กำหนดภารกิจ(Mission) เพื่อให้บรรลุเป้าหมายด้านการส่งเสริมการมีงานทำและเพิ่มพูนรายได้ ดังนี้

1. ส่งเสริม สนับสนุนและพัฒนาให้มีการฝึกอบรมอาชีพแก่กลุ่มเป้าหมาย ทั้งในหน่วยงานและในพื้นที่

2. จัดการฝึกอบรมอาชีพที่ได้มาตรฐาน และสอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน รวมทั้งสนับสนุนเงินทุนประกอบอาชีพอิสระ จัดงานให้ทำและสนับสนุนให้รวมกลุ่มประกอบอาชีพในพื้นที่

3. สนับสนุนด้านการตลาดแก่สตรีที่รวมกลุ่มประกอบอาชีพ ตลอดจนให้ความรู้ในเรื่องการประกอบธุรกิจขนาดย่อม

การดำเนินงานตามภารกิจหน้าที่ได้จัดให้มีการฝึกอบรมสตรีตามโครงการสร้างชีวิตใหม่ให้สตรีชนบทตั้งแต่ปี พ.ศ. 2536 - 2540 มีสตรีที่สำเร็จการฝึกอบรม จำนวน 10,187 คน หลังสำเร็จการอบรมสามารถรวมกลุ่มประกอบอาชีพ เป็นจำนวน 232 กลุ่ม และในปี 2541 มีสตรีอยู่ระหว่างการฝึกอบรม จำนวน 2,500 คน (กองสัมาอาชีวะสงเคราะห์, 2541:7) นอกจากนั้นยังมีการฝึกอบรม 21 สาขาวิชาชีพในศูนย์สงเคราะห์และฝึกอบรมสตรี ในสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพ และในสถานฝึกอบรมตัดผม มีผู้เข้ารับการฝึกอบรมตั้งแต่ พ.ศ. 2522 - 2540 ซึ่งเป็นสตรีกลุ่มเป้าหมายรวมทั้งสิ้น 44,238 คน ดังตารางที่ 1.1 (กองสัมาอาชีวะสงเคราะห์, อดัสนา)

ตารางที่ 1.1 จำนวนสตรีที่เข้ารับการฝึกอบรมวิชาชีพในหน่วยงานของกองสัมาอาชีวะสงเคราะห์ ในปี พ.ศ. 2522 - 2540

หน่วยงาน	จำนวน(คน)
1.) ศูนย์สงเคราะห์และฝึกอบรมสตรี	
1.1 ศูนย์สงเคราะห์และฝึกอบรมสตรีภาคเหนือ จังหวัดลำปาง	15,251
1.2 ศูนย์สงเคราะห์และฝึกอบรมสตรีจังหวัดเชียงราย	862
1.3 ศูนย์สงเคราะห์และฝึกอบรมสตรีภาคกลาง จังหวัดนนทบุรี	7,685
1.4 ศูนย์สงเคราะห์และฝึกอบรมสตรี ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จังหวัดศรีสะเกษ	3,961
1.5 ศูนย์สงเคราะห์และฝึกอบรมสตรีรัตนากา จังหวัดขอนแก่น	2,884
1.6 ศูนย์ฝึกอบรมสตรีเฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระเทพ ทรงบ 36 พรรษา	1,761

ตารางที่ 1.1. (ต่อ)

1.7 ศูนย์สงเคราะห์และฝึกออาชีพสตรีภาคใต้ จังหวัดสงขลา	2,339
2.) สถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพ	
2.1 สถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพบ้านเกร็ดตระการ จังหวัดนนทบุรี	2,235
2.2 สถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพบ้านนารีสวัสดิ์ จังหวัดนครราชสีมา	1,484
2.3 สถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพบ้านสองแคว จังหวัดพิจิตร	55
3.) สถานฝึกวิชาชีพตัดผม	5,721
รวม	44,238

ที่มา : กองสัมาอาชีวะสงเคราะห์ กรมประชาสงเคราะห์

ตั้งแต่ปี 2537 เป็นต้นมา ได้มีการปรับปรุงหลักสูตรการฝึกอบรมให้มีความสอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน ที่มีความต้องการแรงงานด้านอุตสาหกรรมบริการ ได้แก่ หลักสูตรผู้ดูแลผู้สูงอายุและเด็ก พนักงานบริการโรงแรม พนักงานช่วยงานสำนักงาน ตัดเย็บเสื้อผ้าจักรอุตสาหกรรม และหลักสูตรเตรียมความพร้อมเข้าสู่อุตสาหกรรมสิ่งทอ แต่เนื่องจากข้อจำกัดการดำเนินการด้านการบริหารจัดการ (Management) งบประมาณ(Money) วัสดุอุปกรณ์(Material) และกำลังเจ้าหน้าที่ (Man) กรมประชาสงเคราะห์ โดยกองสัมาอาชีวะสงเคราะห์ ได้ประสานงานกับภาคเอกชนเข้ามามีส่วนร่วมในการฝึกออาชีพสตรีในหลักสูตรต่างๆ ดังนี้

1. การจัดฝึกออาชีพหลักสูตรผู้ดูแลผู้สูงอายุและเด็ก ประสานความร่วมมือกับโรงพยาบาลของเอกชน ในการจัดทำหลักสูตรฝึกอบรมและสนับสนุนค่าใช้จ่ายในการฝึกอบรม
2. การจัดฝึกออาชีพหลักสูตรพนักงานบริการโรงแรม ประสานขอความร่วมมือกับโรงแรมชั้นนำทั้งในกรุงเทพมหานคร และภูมิภาค ในการฝึกอบรมภาคทฤษฎีและปฏิบัติ
3. การจัดฝึกอบรมหลักสูตรพนักงานช่วยงานสำนักงาน ประสานความร่วมมือจากภาคเอกชน ในการเป็นวิทยากรอบรมความรู้และสถานที่ฝึกภาคปฏิบัติ

3. การจัดฝึกอบรมหลักสูตรพนักงานช่วยงานสำนักงาน ประสานความร่วมมือจากภาคเอกชน ในการเป็นวิทยากรอบรมความรู้และสถานที่ฝึกอบรมปฏิบัติ

4. การจัดฝึกอบรมหลักสูตรการเตรียมความพร้อมเข้าสู่อุตสาหกรรมสิ่งทอ โดยร่วมกับบริษัทโรงงานทอผ้ากรุงเทพ จำกัด ในการฝึกอบรมภาคปฏิบัติ

5. การจัดฝึกอบรมหลักสูตรตัดเย็บเสื้อผ้าจักรอุตสาหกรรม ประสานความร่วมมือกับห้างหุ้นส่วนจำกัดสองเงี่ยงการทอ บริษัทเว็ลด์แวร์ อินดัสตรี จำกัด ในการฝึกอบรมภาคปฏิบัติ

การดำเนินงานประสานความร่วมมือกับภาคเอกชน เข้ามามีส่วนร่วมในการฝึกอาชีพสตรี ของกรมประชาสงเคราะห์ นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 8 ซึ่งเน้นที่ “การพัฒนาคน” เสริมสร้างศักยภาพของคนทุกคนทั้งในด้านร่างกายและสติปัญญา ให้มีสุขภาพพลานามัยแข็งแรง มีความรู้ ความสามารถ และทักษะในการประกอบอาชีพสามารถปรับตัวให้ทันต่อกระแสการเปลี่ยนแปลงทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม และการเมืองการปกครองแล้ว ยังเป็นการสนับสนุนบทบาท ของภาคเอกชนและองค์กรประชาชน ให้เข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา และฝึกอาชีพสตรี เพื่อเป็นการเพิ่มระดับของปริมาณและคุณภาพทั้งยังเป็นการสนองนโยบายของรัฐที่ส่งเสริมการเข้ามามีส่วนร่วมของภาคเอกชนอย่างเหมาะสม และการที่ภาคเอกชนได้เข้ามามีส่วนร่วมในการฝึกอาชีพสตรีดังกล่าว จะประสบความสำเร็จในระดับใดหรือมีปัจจัยอะไรบ้างที่มีผลต่อการมีส่วนร่วม จึงเป็นมูลเหตุที่ทำให้ศึกษาเรื่อง “การนำภาคเอกชนเข้ามามีส่วนร่วมในการฝึกอาชีพสตรีของกรมประชาสงเคราะห์” เพื่อจะนำผลที่ได้ มาเป็นแนวทางในการปรับปรุงการดำเนินงานให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

1.2. วัตถุประสงค์การศึกษา

1. เพื่อศึกษามลการดำเนินงานฝึกอาชีพของกรมประชาสงเคราะห์ ในส่วนที่เกี่ยวกับการนำภาคเอกชนเข้ามามีส่วนร่วมในการฝึกอาชีพสตรี
2. เพื่อศึกษาปัญหาและอุปสรรคในการนำภาคเอกชนเข้ามามีส่วนร่วมในการฝึกอาชีพสตรีของกรมประชาสงเคราะห์
3. เพื่อนำข้อมูลที่ได้รับมาเป็นแนวทางในการปรับปรุงการดำเนินงานฝึกอาชีพสตรีให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

1.3. ขอบเขตในการศึกษา

ผู้ศึกษาได้กำหนดขอบเขตการศึกษา ไว้ดังนี้

1. เป็นการศึกษาการนำภาคเอกชนเข้ามามีส่วนร่วมในการฝึกอบรมอาชีพในศูนย์
สงเคราะห์ และฝึกอาชีพสตรีของกรมประชาสงเคราะห์ จำนวน 5 หลักสูตร ดังนี้

- 1.1. หลักสูตรผู้ดูแลผู้สูงอายุและเด็ก
- 1.2. หลักสูตรพนักงานช่วยงานสำนักงาน
- 1.3. หลักสูตรพนักงานบริการโรงแรม
- 1.4. หลักสูตรตัดเย็บเสื้อผ้าจักรอุตสาหกรรม
- 1.5. หลักสูตรเตรียมความพร้อมเข้าสู่อุตสาหกรรมสิ่งทอ

2. เป็นการศึกษาการมีส่วนร่วมของภาคเอกชนในการฝึกอาชีพสตรีในเรื่องต่างๆ
ดังนี้

- 2.1. การมีส่วนร่วมในการวางแผน
- 2.2. การมีส่วนร่วมในการดำเนินงาน
- 2.3. การมีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหาอุปสรรค
- 2.4. การมีส่วนร่วมในการทดสอบและประเมินผล

1.4. คำจำกัดความในการศึกษา

“การมีส่วนร่วมของภาคเอกชน” หมายถึง การที่หน่วยงานภาคเอกชน อันได้
แก่ องค์กรเอกชนต่างๆ มูลนิธิ บริษัท ห้างร้าน โรงงานอุตสาหกรรม โรงพยาบาล โรง
แรม ฯลฯ ได้เข้ามามีส่วนร่วมในการจัดฝึกอบรมหลักสูตรผู้ดูแลผู้สูงอายุและเด็ก หลักสูตร
พนักงานบริการโรงแรม หลักสูตรพนักงานช่วยงานสำนักงาน หลักสูตรเตรียม
ความพร้อมเข้าสู่อุตสาหกรรมสิ่งทอ หลักสูตรตัดเย็บจักรอุตสาหกรรม ของกรมประชา-
สงเคราะห์ โดยมีส่วนร่วมในการวางแผน ดำเนินกิจกรรม แก้ไขปัญหาและอุปสรรค
และร่วมประเมินผลและติดตามผล

“การฝึกอาชีพ” หมายถึง การฝึกอบรมอาชีพให้แก่สตรีหรือเยาวชนสตรี เพื่อนำไป
ประกอบอาชีพที่เหมาะสม สามารถเลี้ยงตัวเองและครอบครัว เป็นการฝึกอบรมทั้งภาค
ทฤษฎีและภาคปฏิบัติ เมื่อสำเร็จการฝึกอาชีพจะได้รับประกาศนียบัตรหรือหนังสือรับ
รองการฝึกอาชีพ

“ผู้เข้ารับการศึกษาอาชีพ” หมายถึง สตรีหรือเยาวชนสตรีที่มีอายุ 14 - 35 ปี ที่มีฐานะยากจนด้อยโอกาสทางสังคม ไม่มีโอกาสเรียนต่อในระดับสูง

“ศูนย์สงเคราะห์และฝึกอาชีพสตรี” หมายถึง สถานที่ให้การฝึกวิชาชีพแก่สตรีที่มีอายุระหว่าง 14 - 35 ปี ที่มีวัตถุประสงค์ในการดำเนินงานดังนี้

1. เพื่อให้การฝึกอบรมอาชีพแก่เยาวชนสตรีที่ด้อยโอกาสไม่สามารถศึกษาต่อ ให้มีความรู้ทักษะในการประกอบอาชีพอันเป็นการป้องกันปัญหาเยาวชนสตรีไปประกอบอาชีพในทางที่เสื่อมเสียศีลธรรม

2. เพื่อเป็นการป้องกันการถูกล่อลวง การว่างงาน การอพยพแรงงานทิ้งถิ่นอันจะทำให้เกิดปัญหาสังคม

3. เพื่อเป็นการพัฒนาคุณภาพชีวิตของสตรีในชนบท

1.5. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ผลที่ได้รับจากการศึกษาทำให้เข้าใจการดำเนินงานฝึกอาชีพสตรีของกรมประชาสงเคราะห์ ในส่วนที่เกี่ยวกับการนำภาคเอกชนเข้ามามีส่วนร่วมในการฝึกอาชีพ

2. ผลที่ได้รับจากการศึกษาสามารถนำมาเป็นแนวทางในการแก้ไขปรับปรุงการดำเนินงานฝึกอาชีพสตรีให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

3. ผลที่ได้รับจากการศึกษาจะเป็นข้อมูลพื้นฐานให้ผู้ที่สนใจและผู้ที่เกี่ยวข้องนำไปเป็นแนวทางในการศึกษาต่อไป

บทที่ 2

แนวคิดทฤษฎีและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้ศึกษาได้รวบรวมแนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อนำไปสู่กรอบการศึกษา ซึ่งประกอบด้วยเนื้อหาสาระสำคัญดังต่อไปนี้

2.1. แนวคิดเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของประชาชน

1. ความหมายของการมีส่วนร่วมของประชาชน
2. ลักษณะของการมีส่วนร่วมของประชาชน
3. ทฤษฎีการมีส่วนร่วมของประชาชน
4. นโยบายของรัฐบาลในการทำงานแบบมีส่วนร่วมกับประชาชน

2.2. แนวคิดและรูปแบบของการฝึกอบรม

1. แนวคิดและรูปแบบการฝึกอบรม
2. นโยบายของรัฐบาลในการฝึกอบรมแก่กลุ่มเป้าหมาย

2.3. การฝึกอบรมสตรีของกรมประชาสงเคราะห์

1. ความเป็นมาและการดำเนินงานของศูนย์สงเคราะห์และฝึกอบรมสตรี
2. หลักสูตรการฝึกอบรมในศูนย์สงเคราะห์และฝึกอบรมสตรี

2.4. ภาคเอกชนกับการฝึกอบรมสตรีของกรมประชาสงเคราะห์

1. ความเป็นมาและวัตถุประสงค์ในการดำเนินงาน
2. หลักสูตรการฝึกอบรมที่ดำเนินการร่วมกับภาคเอกชน

2.1. แนวคิดเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของประชาชน

1. ความหมายของการมีส่วนร่วมของประชาชน

รีเดอร์ (Reeder,1968:15) ได้กล่าวว่าการมีส่วนร่วมหมายถึง การปะทะสังสรรทางสังคมซึ่งรวมทั้งการมีส่วนร่วมของปัจเจกบุคคลและการมีส่วนร่วมของกลุ่ม

วิลเลียม เออร์วิน (William Erwin,อ้างใน กิตติ คันธา,2536:14) ได้ให้ความหมายของการพัฒนาแบบมีส่วนร่วม หมายถึง กระบวนการให้ประชาชนเข้ามามีส่วนเกี่ยวข้องในการดำเนินงานพัฒนา ร่วมคิด ร่วมตัดสินใจ แก้ปัญหาของตนเอง ใช้ความคิดสร้างสรรค์และความชำนาญของประชาชน ร่วมกับการใช้วิทยาการที่เหมาะสมในการแก้ไขปัญหา

ปรัชญา เวสารัชช (2528:5) ได้เสนอแนวความคิดเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมว่าเป็น การที่ประชาชนเข้าเกี่ยวข้อง โดยการใช้ความพยายามหรือใช้ทรัพยากรบางอย่างส่วนบุคคล ในกิจกรรมซึ่งมุ่งสู่การพัฒนาของชุมชน โดยการมีส่วนร่วมต้องมีองค์ประกอบ ดังนี้

1. มีประชาชนเข้าเกี่ยวข้องในกิจกรรมการพัฒนา

2. ผู้เข้าร่วมได้ใช้ความพยายามบางอย่างส่วนตัว เช่น ความคิด แรงงาน ความรู้ ความสามารถ หรือทรัพยากรบางอย่าง เช่น เงินทุน วัสดุ ในกิจกรรมการพัฒนา

ยุวัฒน์ วุฒิเมธี (2528 : 20) ได้ให้คำจำกัดความของการมีส่วนร่วมของ ประชาชนว่าหมายถึง การเปิดโอกาสให้ประชาชนได้มีส่วนร่วมในการคิดริเริ่มการ พิจารณา คัดสรรในการร่วมปฏิบัติ เสียสละ ร่วมกันรับผิดชอบในเรื่องต่างๆ อันมีผลกระท บถึงตัวประชาชนเอง

อาภรณ์พันธ์ จันทร์สว่าง (2522:26) ได้กล่าวไว้ว่า การมีส่วนร่วมเป็นผลมา จากการเห็นพ้องต้องกันในเรื่องความต้องการ และทิศทางของการเปลี่ยนแปลงและ ความเห็นพ้องต้องกันนั้น จะต้องมีมากพอที่จะเกิดการริเริ่มโครงการเพื่อการปฏิบัติการ กล่าวคือจะต้องเป็นการเห็นพ้องต้องกันของคนส่วนใหญ่ที่จะต้องเข้าร่วมปฏิบัติการนั้น เหตุผลเบื้องต้นของการที่คนเราร่วมกันได้ควรจะต้องมีการตระหนักว่า ปฏิบัติการทั้ง หมดหรือการกระทำทั้งหมดที่ทำโดยหรือทำในนามกลุ่มนั้นกระทำผ่านองค์การ ดังนั้น องค์การจะต้องเป็นเสมือนตัวนำให้บรรลุถึงความเปลี่ยนแปลงที่ต้องการได้

อศิน ระพีพัฒน์ (2527:320) ได้ให้ความหมายของการมีส่วนร่วมของ ประชาชนว่าหมายถึงการให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง หากแต่ทุก อย่างจะต้องเป็นเรื่องที่ประชาชนคิดขึ้นมาเอง

ไพรัตน์ เตะระรินทร์ (2527:8) ได้ให้ความหมาย และหลักการสำคัญของ การมีส่วนร่วมของประชาชน และชุมชนในการพัฒนาว่า หมายถึง กระบวนการที่รัฐทำ การส่งเสริมชักนำสนับสนุน และสร้างโอกาสให้ประชาชน และชุมชน ทั้งในรูปส่วน บุคคล กลุ่มคน ชมรม สมาคมมูลนิธิและองค์การอาสาสมัครรูปต่างๆ ให้เข้ามามีส่วน ร่วมในการดำเนินงานเรื่องใดเรื่องหนึ่ง หรือหลายเรื่องรวมกัน เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์และนโยบายการพัฒนาที่กำหนดไว้

2. ลักษณะการมีส่วนร่วมของประชาชน

ไพรัตน์ เตชะรินทร์ (2527:7) ได้กล่าวถึงลักษณะการมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนา ดังนี้

1. ร่วมทำการศึกษาค้นคว้าปัญหา และสาเหตุของปัญหาที่เกิดขึ้นในชุมชน รวมถึงตลอดถึงความต้องการของชุมชน
2. ร่วมคิดหาและสร้างรูปแบบและวิธีการพัฒนา เพื่อแก้ไขและลดปัญหาของชุมชน หรือเพื่อสร้างสิ่งใหม่ที่มีประโยชน์ต่อชุมชน หรือสนองความต้องการของชุมชน
3. ร่วมวางแผนนโยบาย แผนงาน โครงการ หรือกิจกรรม เพื่อจัดและแก้ไขปัญหาและความต้องการของชุมชน
4. ร่วมตัดสินใจ การใช้ทรัพยากรที่มีจำกัดให้เกิดประโยชน์ต่อส่วนรวม
5. ร่วมจัด หรือปรับปรุงระบบการบริหารงานพัฒนาให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล
6. ร่วมกันลงทุนในกิจกรรม โครงการของชุมชนตามขีดความสามารถของตนเอง
7. ร่วมปฏิบัติตามนโยบาย แผนงาน โครงการและกิจกรรมให้บรรลุตามเป้าหมาย
8. ร่วมควบคุม ติดตาม ประเมินผลและบำรุงรักษาโครงการกิจกรรมที่ได้ทำไว้โดยเอกชน และรัฐบาลให้ใช้ประโยชน์ได้ตลอดไป

อดิน ระพีพัฒน์ (2527:31) ได้กล่าวว่า การมีส่วนร่วมของประชาชน จะต้องมีลักษณะ ดังนี้

1. มีส่วนร่วมในการค้นปัญหาและสาเหตุ
2. มีส่วนร่วมในการวางแผนดำเนินการ กิจกรรมเพื่อแก้ปัญหา
3. มีส่วนร่วมในการลงทุน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการร่วมแรงประกอบกิจกรรมที่จะทำให้ประชาชนมีความผูกพันมากขึ้น และก่อให้เกิดความรู้สึกการเป็นเจ้าของร่วมกัน

4. มีส่วนร่วมในการติดตามประเมินผล เพื่อค้นหา หาข้อดี ข้อบกพร่องที่เกิดจากการดำเนินกิจกรรม เพื่อนำมาเป็นแนวทางปรับปรุงแก้ไขและเพิ่มประสิทธิภาพในการทำงาน

ปธาน สุวรรณมงคล (2526:88) ได้กล่าวว่าชุมชนควรมีขอบเขตในการมีส่วนร่วม ใน 4 ลักษณะคือ

1. การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ
2. การมีส่วนร่วมในการดำเนินงาน
3. การมีส่วนร่วมในผลประโยชน์
4. การมีส่วนร่วมในการประเมินผล

เจมส์ คี บีนทง (2527:272) ได้แยกแยะขั้นตอนที่ประชาชนควรมีส่วนร่วมไว้ 4 ขั้นตอน ดังนี้คือ

1. การมีส่วนร่วมในการค้นหาปัญหาและสาเหตุของปัญหา
2. การมีส่วนร่วมในการวางแผนดำเนินกิจกรรม
3. การมีส่วนร่วมในการลงทุนและปฏิบัติงาน
4. การมีส่วนร่วมในการติดตามและประเมินผล

วันเพ็ญ วอกอาจ (2534:5) ได้กล่าวถึงลักษณะของการมีส่วนร่วมและปัจจัยที่มีผลต่อการมีส่วนร่วม ดังนี้

1. การมีส่วนร่วมประชุม
2. การมีส่วนร่วมเสนอปัญหา
3. การมีส่วนร่วมปฏิบัติกิจกรรมต่างๆในการพัฒนา
4. การมีส่วนร่วมตัดสินใจเลือกแนวทางแก้ปัญหา
5. การมีส่วนร่วมในการประเมินผลในกิจกรรมต่างๆ
6. การมีส่วนร่วมในการได้รับผลประโยชน์

8. ทฤษฎีการมีส่วนร่วมของประชาชน

แม็ก เวเบอร์ (Max Weber, อ้างใน อังนงค์ อติวัฒน์สิทธิ์, 2533:63) ได้ทำการศึกษาเรื่องการกระทำของของมนุษย์ได้ให้คำจำกัดความของการกระทำว่าเป็นพฤติกรรมของมนุษย์ ที่บุคคลผู้กระทำกำหนดให้มีความหมายเป็นส่วนตัว และเวเบอร์ ให้ความเห็นว่าการกระทำทางสังคม มี 4 ขั้นตอน คือ

1. การกระทำที่มีเหตุผล(Rational) เป็นการกระทำที่ใช้วิธีการที่เหมาะสม ในอันที่จะบรรลุจุดหมายที่เลือกไว้อย่างมีเหตุผล การกระทำดังกล่าวมุ่งไปในด้านการ เมือง เศรษฐกิจ และสังคม

2. การกระทำที่เกี่ยวกับค่านิยม(Valuable) เป็นการกระทำที่ใช้วิชาการที่เหมาะสม เพื่อจะทำให้ค่านิยมสูงสุดในชีวิตมีความสมบูรณ์ เป็นการกระทำที่มุ่งด้านจริยธรรม ศาสนาและศีลธรรมเพื่อการดำรงไว้ซึ่งความเป็นระเบียบในชีวิตทางสังคม

3. การกระทำตามประเพณี(Traditional) เป็นการกระทำที่ไม่มีการเปลี่ยนแปลงโดยยึดเอาแบบอย่างที่ทำกันมาตั้งแต่อดีตเป็นหลัก โดยไม่คำนึงถึงเหตุผล

4. การกระทำที่แฝงด้วยความเสนาหา(Affective) เป็นการกระทำที่คำนึงถึงอารมณ์และความผูกพันทางจิตใจ ระหว่างผู้กระทำกับวัตถุที่เป็นจุดมุ่งหมายของการกระทำ

จิราพรรณ กาญจนะจิตรา(อ้างในกิตติ ต้นธนา,2538:21) ได้อธิบายถึงเหตุผลในการกระทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดของมนุษย์ นั้นขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายประการ ซึ่งเรียกว่าความเชื่อหรือความไม่เชื่อมิได้จำกัดอยู่แต่เพียงปัจจัยใดปัจจัยหนึ่ง กล่าวคือ

ปัจจัยดึงดูด (Pull Factor) ทำให้เกิดการกระทำ

1. เป้าประสงค์ (Goals)
2. ความเชื่อ(Belief Orientaion)
3. ปทัสถาน (Value standard)
4. นิสัยและขนบธรรมเนียมประเพณี(Hadit and Custom)

ปัจจัยผลักดัน(Push Factors) ให้เกิดการกระทำ

1. ความคาดหวัง(Expectation)
2. ข้อผูกพัน(Comittment)
3. แรงเสริม(Force)

ปัจจัยสนับสนุน (Supporting Factors) ให้เกิดการกระทำ

1. โอกาส(Opportunity)
2. ความสามารถ(Ability)
3. การสนับสนุน(Support)

4. นโยบายของรัฐบาลในการทำงานแบบมีส่วนร่วมกับประชาชน

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2540-2544) ได้มีแนวทางสำคัญในการมีส่วนร่วมของประชาชน ดังนี้

1. จัดกระบวนการหรือกลไกการบริหารจัดการของรัฐ ที่เปิดโอกาสให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการวิเคราะห์สาเหตุของปัญหา การจัดทำแผน การดำเนินการแก้ไข ปัญหาของชุมชน
2. สนับสนุนให้มีคณะกรรมการของประชาชนในชุมชน และท้องถิ่นให้ร่วมคิด ร่วมทำงาน และเรียนรู้ประสบการณ์ความรู้ความสามารถซึ่งกันและกัน
3. ส่งเสริมให้มีเครือข่ายความร่วมมือระหว่างชุมชน หรือท้องถิ่นในการแลกเปลี่ยน ความรู้ความเข้าใจในการพัฒนาด้านต่างๆ และผลกระทบจากการพัฒนา
4. จัดให้มีกระบวนการ และช่องทางของการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการพัฒนา เป็น 2 ระบบ ควบคู่กันไป คือ ระบบการมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรม การพัฒนาร่วมกับภาครัฐ ซึ่งเป็นระบบที่มีการปฏิบัติอยู่ในปัจจุบัน และระบบการจัดการกิจกรรมการพัฒนาใหม่ โดยให้ประชาชนมีส่วนร่วมอย่างสมบูรณ์ ซึ่งภาครัฐเป็นฝ่ายสนับสนุนในด้านนโยบาย มาตรการ และ งบประมาณ
5. เสริมสร้างวิสัยทัศน์ และสร้างขีดความสามารถในการจัดการ หรือการมีส่วนร่วมให้แก่องค์กรประชาชน องค์กรพัฒนาเอกชน ภาคเอกชน สาธารณชน ภาคธุรกิจเอกชน เพื่อให้เข้ามามีส่วนร่วมในการดำเนินแผนงานโครงการของรัฐ หรือของชุมชน เช่น การใช้มาตรการจูงใจทางภาษีการสนับสนุนการฝึกอบรมด้านการจัดการ และการส่งเสริมความร่วมมือกับฝ่ายอื่น ๆ ในสังคม
6. พัฒนาศักยภาพการดำเนินงานประชาสัมพันธ์ของรัฐ และความร่วมมือระหว่างหน่วยงานประชาสัมพันธ์ภาครัฐ และภาคเอกชนในการให้บริการข่าวสาร และข้อมูลเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาประเทศแก่ข้าราชการในกระทรวง ทบวง กรม และประชาชนอย่างเพียงพอ เพื่อให้เกิดความรู้ ความเข้าใจ ทศนคติ และการมีส่วนร่วมในการพัฒนาประเทศ

กระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม (2539:101) ได้กำหนดนโยบายการทำงานให้สอดคล้องกับแนวทางการพัฒนาประเทศในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 8 ไว้ข้อหนึ่งว่า จะวางพื้นฐานกระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม ให้เป็นของประชาชน เพื่อประชาชน ด้วยการปรับปรุงโครงสร้าง กำหนดบทบาท

บาทและภารกิจ ตลอดจนพัฒนาบุคลากรให้มีทัศนคติในการรับใช้ประชาชน และสร้างการมีส่วนร่วมขององค์กรและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น องค์กรฝ่ายนายจ้าง องค์กรฝ่ายลูกจ้าง องค์กรพัฒนาเอกชน องค์กรปกครองท้องถิ่น และหน่วยงานอื่นของรัฐทุกระดับ ทั้งนี้ใช้วิธีการมีส่วนร่วมในการรับฟัง และระดมความคิดเห็น การปรึกษาหารือ เป็นหลักในการตัดสินใจ

จากแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องจะเห็นได้ว่าการมีส่วนร่วมของประชาชน(People Participation)เป็นกระบวนการที่มีการส่งเสริม ชักนำ สนับสนุน และสร้างโอกาสให้ประชาชนและองค์กรเอกชน เข้ามามีส่วนร่วมในการวางนโยบาย หรือแผนงานหรือโครงการ หรือกิจกรรม เพื่อขจัดและแก้ไขปัญหาของสังคม หรือตอบสนองความต้องการของคนในสังคม ซึ่งนโยบายการดำเนินงานของภาครัฐบาลและแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม ฉบับที่ 8 ได้ให้ความสำคัญกับการสนับสนุนภาคเอกชน เข้ามามีส่วนร่วมในการดำเนินงานโครงการ ไม่ว่าจะเป็นแผนงานที่เกี่ยวข้องกับการฝึกอาชีพซึ่งเป็นรูปแบบหนึ่งของการให้การศึกษาอบรมแก่ประชาชนทั่วไป หรือผู้ด้อยโอกาสทางสังคม โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้มีความรู้ ในวิชาชีพที่สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน และเป็นผู้ที่มีคุณภาพชีวิต สามารถพึ่งตนเองได้และอยู่ในสังคมอย่างปกติสุข

ซึ่งการนำภาคเอกชนเข้ามามีส่วนร่วมในการดำเนินการภาครัฐ ยังสอดคล้องกับแนวคิดของ ออสบอร์น และ เกรเบลเลอร์ (Osborne and Gaebler,อ้างใน ดร.รุ่ง แก้วแดง ,2528:172) ดังนี้

1. ต้องสร้างรัฐบาลที่ทำหน้าที่สนับสนุน โดยเน้นการอำนวยความสะดวกมากกว่าการลงมือปฏิบัติเอง
2. ต้องสร้างรัฐบาลที่มีชุมชนเป็นเจ้าของ โดยให้ชุมชนมีอำนาจตัดสินใจในเรื่องต่างๆด้วยตนเอง แทนที่จะเป็นเพียงผู้รับสินค้า และบริการจากทางราชการแต่เพียงฝ่ายเดียว
3. จะต้องสร้างรัฐบาลที่สามารถแข่งขันกันเองและแข่งขันกับเอกชนในการจัดหาสินค้าและบริการมากกว่ารัฐบาลที่ผูกขาดสิ่งเหล่านี้ แนวความคิดนี้เป็นที่รู้จักกันอีกนัยหนึ่งว่าแนวความคิดทางเลือกสาธารณะ

4. ต้องสร้างรัฐบาลที่ที่ขับเคลื่อนโดยภารกิจมากกว่ารัฐบาลที่อิงหรือลกระเบียบ
5. ต้องสร้างรัฐบาลที่มุ่งปฏิบัติงานให้สัมฤทธิ์ผล โดยใช้การวัดความสำเร็จในการดำเนินงาน เป็นเกณฑ์ในการจัดสรรและอนุมัติงบประมาณ
6. ต้องสร้างรัฐบาลที่มุ่งเน้นลูกค้า โดยต้องสนองความต้องการของลูกค้าเป็นสำคัญ
7. ต้องสร้างรัฐบาลที่มีลักษณะของผู้ประกอบการ คือรู้จักแสวงหาทรัพยากรทางการบริหารในทางอื่นๆมาใช้ นอกเหนือจากคอกออาศัยงบประมาณแผ่นดินแต่เพียงอย่างเดียว
8. ต้องสร้างรัฐบาลที่มองอนาคตได้ล่วงหน้า โดยมีโครงสร้างองค์กรที่แบนราบ ซึ่งมีพื้นฐานจากการมีส่วนร่วมและการทำงานเป็นทีม

2.2. แนวคิดและรูปแบบการฝึกอาชีพ

ปัจจุบันเป็นเรื่องที่ยอมรับกันโดยทั่วไปแล้วว่า ความรู้จากระบบการศึกษาในโรงเรียนอย่างเดียว อาจไม่เพียงพอสำหรับการประกอบอาชีพหรือการทำงาน การประกอบอาชีพหลายอย่างต้องการความรู้ความชำนาญพิเศษเฉพาะเจาะจงตรงความเหมาะสมกับสภาพของงาน แรงงานจำเป็นต้องได้รับการฝึกอาชีพ การฝึกเตรียมเข้าทำงาน การฝึกยกระดับฝีมือ การฝึกใหม่อย่างต่อเนื่องเพื่อให้รับกับสภาพการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยีและความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจทำให้ระบบการฝึกอาชีพได้รับการยอมรับมากขึ้นในฐานะที่เป็นส่วนสำคัญในการวางโครงการพื้นฐานของพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ ซึ่งรูปแบบการฝึกอาชีพในต่างประเทศและในประเทศไทย ดังนี้(กรมแรงงาน,2532:14-17)

1. การฝึกอาชีพในต่างประเทศ

การฝึกอาชีพในต่างประเทศ ส่วนใหญ่ดำเนินการฝึกอาชีพในรูปแบบต่างๆ หลายแบบ คือ

1.1. การฝึกอาชีพในรูปแบบโรงเรียนอาชีวศึกษา(Vocational School) การอาชีวศึกษาในประเทศต่างๆ โดยเฉพาะในเอเชีย ส่วนใหญ่จะดำเนินการฝึกอาชีพโดยกระทรวงศึกษาธิการ โดยจัดตั้งโรงเรียนอาชีวศึกษาทั่วประเทศ คล้ายคลึงกับการอาชีวศึกษาในประเทศไทย คือมีโรงเรียนการช่าง (Trade School) วิทยาลัยเทคนิค

(Technical College) และวิทยาลัยครู (Teacher College) วิชาชีพที่สอนก็คล้ายคลึงกัน เช่น ช่างเครื่องยนต์ ช่างพิมพ์ ช่างไฟฟ้า ฯลฯ ส่วนหลักสูตรของโรงเรียนอาชีวศึกษาในแต่ละประเทศแตกต่างกัน แต่ทั่วไป มีหลักสูตรระหว่าง 2 - 3 ปี และผู้เข้าศึกษาในโรงเรียนอาชีวศึกษา จะต้องจบในโรงเรียนมัธยมศึกษาเมื่อสำเร็จอาชีวศึกษาแล้ว อาจต่อในวิทยาลัยเทคนิคหรือวิทยาลัยฝึกหัดครู

1.2. การฝึกอาชีพในรูปสถาบันฝึกอาชีพ(Institutional Training) ส่วนใหญ่ดำเนินการโดยกระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม การฝึกอาชีพในรูปสถาบันนี้ ให้การฝึกอาชีพขั้นมูลฐานแก่เยาวชนและผู้ใหญ่ที่ยังไม่มีงานทำ หรือที่ถูกออกจากงาน มีระยะเวลาฝึกระหว่าง 1 - 2 ปี โดยฝึกสอนในสาขาวิชาชีพต่างๆ เช่น ช่างไม้ ช่างเครื่องยนต์ ช่างโลหะ ช่างไฟฟ้า และอิเล็กทรอนิกส์ เป็นต้น ในบรรดาการฝึกอาชีพในรูปสถาบันของประเทศต่างในเอเชีย นั้น ประเทศญี่ปุ่นเป็นประเทศที่ดำเนินการฝึกอาชีพในรูปสถาบันที่ก้าวหน้ากว่าประเทศอื่นๆ และโครงการจำแนกประเภทศูนย์ฝึกอาชีพ แบ่งเป็น 4 ประเภทใหญ่ๆ ดังนี้

1. ศูนย์ฝึกอาชีพทั่วไป ฝึกอาชีพแก่เยาวชนและคนงานในหลักสูตรระยะสั้น
2. ศูนย์ฝึกอาชีพเฉพาะอย่าง ฝึกอาชีพแก่เยาวชนในหลักสูตรระยะยาว 2-3ปี
3. ศูนย์ฝึกอาชีพแก่คนพิการ
4. สถาบันฝึกอาชีพสำหรับครูฝึกอาชีพ

1.3. การฝึกอาชีพหลักสูตรเร่งรัด(Accelerated Vocational Training) เป็นการฝึกอาชีพสำหรับผู้ใหญ่และบุคคลบางประเภทในวิชาชีพสาขาต่างๆ เช่น ช่างไฟฟ้า ช่างเครื่องยนต์ ช่างโลหะ โดยจัดหลักสูตรระยะสั้น 6 เดือนถึง 1 ปีการฝึกประเภทนี้ ส่วนใหญ่ดำเนินการโดยกระทรวงแรงงานหรือกรมแรงงาน

1.4. การฝึกช่างฝึกหัด(Apprenticeship Training) เป็นโครงการสำคัญส่วนหนึ่งในโครงการฝึกอาชีพทั้งหลายเพื่อฝึกเยาวชน และคนงาน ซึ่งทำงานอาชีพอยู่แล้วให้ได้รับความรู้ ทักษะและประสบการณ์ในการทำงาน ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งในการผลิตบุคคลให้มีฝีมือ โดยผู้รับการฝึกจะได้รับการฝึกภาคทฤษฎี และเน้นหนักในภาคปฏิบัติ โดยฝึกสอนในวิชาชีพสาขาอุตสาหกรรม เช่น ช่างเครื่องยนต์ ช่างไฟฟ้า

ช่างโลหะ ระยะเวลาในการฝึกและคุณสมบัติของผู้รับการฝึกนั้น ประเทศต่างๆ จะกำหนดไว้แตกต่างกัน การฝึกอาชีพประเภทนี้ส่วนใหญ่จะดำเนินการโดยกระทรวงแรงงานหรือกระทรวงศึกษาธิการ

1.5. การฝึกในกิจการอุตสาหกรรม(In-Industry Training) เป็นการฝึกประเภทหนึ่ง ซึ่งประเทศต่างๆ ในเอเชียได้ให้ความสนใจ แต่ส่วนใหญ่มิได้ดำเนินการในระดับชาติ หรือหน่วยราชการ สถานประกอบการแต่ละแห่งจัดการฝึกประเภทนี้ในหลักสูตรต่างๆตามความต้องการของตนเอง

2. การฝึกอาชีพระยะสั้นในประเทศไทย

การจัดการศึกษาในปัจจุบันมีบุคคลกลุ่มหนึ่งที่ได้รับการศึกษาอยู่ในระบบโรงเรียนตั้งแต่ระดับมัธยมศึกษาถึงระดับมหาวิทยาลัย แต่ก็ยังมีเยาวชนอีกเป็นจำนวนมากไม่น้อยที่ไม่มีโอกาสได้รับการศึกษาในระบบโรงเรียน การฝึกอาชีพระยะสั้นแก่แรงงาน เป็นบริหารด้านการศึกษานอกระบบที่รัฐจัดให้ในระดับที่สูงกว่าการศึกษาภาคบังคับ โดยมีวัตถุประสงค์ 3 ประการ

1. เพื่อสร้างทักษะในการประกอบอาชีพหลัก
 2. เพื่อสร้างทักษะ ในการประกอบอาชีพรองหรือประกอบอาชีพเสริม หรือเพื่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตความเป็นอยู่ให้ดีขึ้นและเพิ่มรายได้ในครอบครัว
 3. เพื่อถ่ายทอดเทคโนโลยีและปรับปรุงประสิทธิภาพการผลิต สำหรับกลุ่มเป้าหมายมักจะเป็นกลุ่มผู้ใช้แรงงานใหม่ และผู้ที่ทำงานอยู่แต่ต้องการยกระดับฝีมือ
- กองวางแผนทรัพยากรมนุษย์ สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ได้กำหนดแผนพัฒนาคุณภาพคน (2530 - 2534) ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการฝึกอาชีพระยะสั้นในเรื่องนโยบาย วัตถุประสงค์ การฝึกอาชีพระยะสั้น ตลอดจนสภาพ และปัญหาที่เกี่ยวกับการฝึกอบรมอาชีพที่สำคัญ คือ

นโยบายการฝึกอาชีพระยะสั้น

1. ปรับปรุงคุณภาพและแก้ไขปัญหาการผลิตกำลังคน ให้เหมาะสมตามความต้องการของประเทศ
2. เน้นการฝึกอาชีพ เพื่อประกอบอาชีพส่วนตัวให้มากขึ้น ทั้งในฐานะที่เป็นอาชีพหลักและอาชีพเสริม โดยเน้นพื้นที่เป้าหมายเพื่อส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจภูมิภาค

3. สนับสนุนภาคเอกชนให้ดำเนินการฝึกอบรมอาชีพพระยะสั้น พร้อมทั้งให้มีการประสานงานระหว่างหน่วยงานของภาคราชการและเอกชนที่มีอยู่แล้วในการฝึกอบรมอาชีพพระยะสั้น

วัตถุประสงค์ของการฝึกอบรมพระยะสั้น

1. เพื่อพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้ได้คุณภาพที่สอดคล้องตามความต้องการในการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ และได้ปริมาณเพียงพอตามสาขาอาชีพต่าง ๆ
2. เพื่อแก้ปัญหาการว่างงาน การทำงานต่ำระดับ ทั้งด้านรายได้และเวลาการทำงาน
3. เพื่อเพิ่มโอกาสในยกระดับฝีมือแรงงาน
4. เพื่อเป็นการสนับสนุนให้มีการถ่ายทอดเทคโนโลยีใหม่ๆ และเทคโนโลยีที่เหมาะสมอย่างรวดเร็ว
5. เพื่อสร้างระบบและกลไก การประสานงาน การฝึกอบรมอาชีพพระยะสั้น ให้ครบวงจร ทั้งในหน่วยงานของรัฐและเอกชนอันเป็นการเพิ่มประสิทธิภาพ และประสิทธิผลของการจัดการฝึกอบรมอาชีพพระยะสั้น

ศุภกัญญา จันทรรสารทูล.(2535 : 39) ได้กล่าวถึงการจัดการฝึกอบรมอาชีพพระยะสั้นของไทยในปัจจุบัน มีการดำเนินงานโดยหลายหน่วยงาน ทั้งภาครัฐและเอกชน การจัดฝึกอบรมมีหลายรูปแบบ ตั้งแต่การฝึกอบรมเฉพาะทางอย่างเดียว จนถึงการฝึกอบรมที่สอดแทรกอยู่ในการฝึกอบรมอื่น ๆ นอกจากนั้นมีหน่วยงานเป็นจำนวนมากที่จัดฝึกอบรมเป็นครั้งคราว อย่างไรก็ตามหน่วยงานราชการที่ฝึกอบรมอาชีพอย่างต่อเนื่องและให้โอกาสประชาชนทั่วไปได้เข้ารับการฝึกอบรมอาชีพ มีประมาณ 12 หน่วยงานคือ

1. กรมอาชีวศึกษา	2. กรมการศึกษานอกโรงเรียน
3. กรมแรงงาน	4. กรมประชาสัมพันธ์
5. กรมการพัฒนาชุมชน	6. สำนักเร่งรัดพัฒนาชนบท
7. กรุงเทพมหานคร	8. กองอำนวยการรักษาความ
ปลอดภัย
9. กรมส่งเสริมการเกษตร	10. กรมวิชาเกษตร
11. กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม	12. กรมวิทยาศาสตร์บริการ

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2539 : 2-8) ได้กล่าวถึงการฝึกอาชีพว่าเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษานอกระบบโรงเรียน ไม่ว่าการศึกษานั้นจะจัดขึ้นเป็นกิจกรรมการศึกษาโดยเฉพาะ หรือเป็นส่วนหนึ่งของกิจกรรมอื่น เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้และทักษะเพื่อการดำรงชีวิตประจำวันอย่างมีความสุขตามความเหมาะสม ให้กับประชาชนทั่วไปหรือบุคคลภายนอก ทั้งนี้ไม่รวมถึงการฝึกอบรมบุคลากรเพื่อพัฒนาความรู้เกี่ยวกับหน้าที่ที่ปฏิบัติ ซึ่งแบ่งเป็น 3 ประเภท คือ

1. การศึกษาสามัญขั้นพื้นฐานและต่อเนื่อง หมายถึง การจัดการศึกษานอกระบบโรงเรียน เพื่อให้ผู้เรียนมีพื้นฐานความรู้สามัญ สามารถอ่านออกเขียนได้ คิดเป็นทำเป็น แก้ปัญหาเป็น รู้จักแสวงหาข้อมูลต่าง ๆ มาประกอบการคิดและการตัดสินใจในการดำรงชีวิตประจำวัน และเป็นพื้นฐานในการแสวงหาความรู้ขั้นสูงต่อไป

2. การให้ความรู้ข้อมูลข่าวสาร หมายถึง การจัดการศึกษานอกระบบโรงเรียน เพื่อให้ข่าวสารข้อมูลแก่เด็ก เยาวชนและประชาชนทั่วไป ให้มีความรู้ทันต่อเหตุการณ์ที่เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา สามารถนำความรู้ที่ได้รับไปใช้ในชีวิตประจำวัน

3. การให้ความรู้และทักษะวิชาชีพ หมายถึง การจัดการศึกษานอกระบบโรงเรียน เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้และทักษะ สามารถประกอบหรือพัฒนาอาชีพและปรับปรุงชีวิตความเป็นอยู่ให้ดีขึ้นตามสภาพเศรษฐกิจ สังคม การเมืองการปกครองที่เปลี่ยนแปลงไป กิจกรรมการศึกษาประเภทนี้แบ่งออกเป็น 2 ลักษณะตามเนื้อหา ดังนี้ คือ

3.1 การฝึกอบรมด้านอาชีพ จะเป็นการฝึกปฏิบัติและอบรมเพื่อให้ผู้เข้ารับการอบรมมีความรู้และทักษะสามารถประกอบอาชีพที่ต้องการได้ หรือสามารถพัฒนาอาชีพเดิมที่มีอยู่ให้ดีขึ้น

3.2 การประกอบด้านอื่น ๆ ที่มีใช้วิชาชีพเพื่อให้ผู้เข้ารับการอบรม มีความรู้ความสามารถ นำไปปรับปรุงชีวิตความเป็นอยู่ประจำวันให้ดีขึ้น สามารถอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุขตามความเหมาะสม ได้แก่ การอบรมด้านการวางแผนครอบครัว การอบรมเลี้ยงดูบุตร การอบรมด้านการเป็นผู้นำชุมชน การอบรมด้านประชาธิปไตย การอบรมเพื่อความมั่นคง เป็นต้น

2.9. การฝึกอาชีพสตรีของกรมประชาสงเคราะห์

การฝึกอาชีพสตรีของกรมประชาสงเคราะห์ มุ่งเน้นการพัฒนาสตรีกลุ่มเป้าหมาย ซึ่งเป็นสตรีผู้คือโอกาสให้มีความรู้ทางด้านอาชีพ ซึ่งเป็นที่ต้องการของตลาดแรงงาน เพื่อเพิ่มโอกาสการมีงานทำ และ รายได้ โดยสตรีผู้เข้ารับการฝึกอบรมไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายในการฝึกอบรม

1. ความเป็นมาของศูนย์สงเคราะห์และฝึกอาชีพสตรี

จากการที่ได้กำหนดนโยบายพัฒนาสตรี ไว้ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 4 (พ.ศ. 2520 - 2524) ครั้งแรกภายใต้หัวข้อชื่อว่า "บทบาทสตรีในการพัฒนาประเทศ" ไว้ในบทพัฒนาสังคม และกำหนดหน่วยงานที่รับผิดชอบในการดำเนินงานด้านการป้องกันและแก้ไขปัญหาค่าสตรีถูกล่อลวงไปค้าประเวณีให้ลดจำนวนน้อยลง ด้วยการเสริมสร้างศักยภาพของสตรีโดยวิธีการฝึกอาชีพ โดยให้กรมประชาสงเคราะห์ โดยกองสัมมาอาชีพสงเคราะห์ดำเนินการจัดตั้งศูนย์สงเคราะห์และฝึกอาชีพขึ้น ซึ่งได้จัดตั้งแห่งแรกที่จังหวัดลำปาง เมื่อวันที่ 19 สิงหาคม เมื่อปี พ.ศ.2522 ต่อมาได้มีการขยายจัดตั้งศูนย์สงเคราะห์และฝึกอาชีพสตรีเพิ่มขึ้นในภาคต่างๆ ปัจจุบันมีจำนวน 7 แห่ง คือ

1. ศูนย์สงเคราะห์และฝึกอาชีพสตรีภาคเหนือ จังหวัดลำปาง จัดตั้ง เมื่อ พ.ศ. 2522
2. ศูนย์สงเคราะห์และฝึกอาชีพสตรีภาคกลาง จังหวัดนนทบุรี จัดตั้ง เมื่อ พ.ศ. 2530
3. ศูนย์สงเคราะห์และฝึกอาชีพสตรีรัตนภา จังหวัดขอนแก่น จัดตั้ง เมื่อ พ.ศ. 2533
4. ศูนย์สงเคราะห์และฝึกอาชีพสตรีภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จังหวัดศรีสะเกษ จัดตั้ง พ.ศ. 2533
5. ศูนย์สงเคราะห์และฝึกอาชีพสตรีภาคใต้ จังหวัดสงขลา จัดตั้ง เมื่อ พ.ศ. 2534
6. ศูนย์ฝึกอาชีพเฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี จัดตั้ง เมื่อ พ.ศ. 2534

7. ศูนย์สงเคราะห์และฝึกอาชีพสตรีจังหวัดเชียงราย จัดตั้ง เมื่อ พ.ศ. 2538

1.1. วัตถุประสงค์การฝึกอาชีพในศูนย์สงเคราะห์และฝึกอาชีพสตรี

1. เพื่อให้ความรู้ด้านวิชาชีพแก่สตรีผู้ด้อยโอกาสไม่สามารถศึกษาต่อในระดับที่สูงได้
2. เพื่อป้องกันการถูกล่อลวงไปในทางเสื่อมเสียศีลธรรม
3. เป็นการส่งเสริมให้สตรีมีงานทำ มีรายได้เลี้ยงตนเองและครอบครัวได้
4. เพื่อเป็นการสร้างหลักฐานความมั่นคงแก่ตนเองและประเทศชาติ

1.2. คุณสมบัติของผู้เข้ารับการฝึกอบรม

1. มีอายุระหว่าง 14 - 35 ปี
2. จบการศึกษาภาคบังคับ
3. มีฐานะยากจน และไม่มียานพาหนะ

1.3. บริการต่างๆที่ผู้เข้ารับการฝึกอบรมได้รับ

1. ที่พักอาศัย อาหาร 3 มื้อ เครื่องแต่งกาย และของใช้ส่วนตัวที่จำเป็น ตามสมควร โดยมีต้องเสียค่าใช้จ่ายใดๆทั้งสิ้น
2. ให้การฝึกอบรมวิชาชีพทั้งภาคทฤษฎี และภาคปฏิบัติ โดยฝึกอบรม ตั้งแต่เวลา 08.30-16.00 น.หยุดวันเสาร์-อาทิตย์
3. ด้านการรักษาพยาบาล ได้จัดให้มีเรือนพยาบาลให้การรักษาผู้ที่มีอาการเจ็บป่วยเล็กน้อย มีเจ้าหน้าที่พยาบาลดูแลอย่างใกล้ชิด ในกรณีที่มีอาการเจ็บป่วยมากจะนำส่งโรงพยาบาลเพื่อให้การรักษาคต่อไป
4. การให้การช่วยเหลือทางสังคมสงเคราะห์ด้วยวิธีการต่าง ๆ เช่น
 - ให้คำแนะนำปรึกษาช่วยเหลือแก้ปัญหา ด้านการปรับตัว และปัญหาครอบครัว
 - เยี่ยมบ้าน
 - ติดตามผลหลังสำเร็จการฝึกอบรม
5. จัดกิจกรรมนันทนาการต่าง ๆ
6. การให้การสนับสนุนให้มีโอกาสศึกษาต่อโดยจัดให้มีการเรียน การสอน การศึกษาสายสามัญ ตามหลักสูตรการศึกษานอกโรงเรียน และหลังจากเรียนครบ

หลักสูตร ศูนย์การศึกษานอกโรงเรียนประจำจังหวัด จะมาดำเนินการสอบวัดผล เทียบความรู้ และออกประกาศนียบัตรรับรอง

7. การส่งเสริมให้มีงานทำ โดยการจัดหางานให้ทำตามความสมัครใจ มีรายได้ประมาณเดือนละ 3,000 - 7,000 บาท/เดือนและสนับสนุนการประกอบอาชีพส่วนตัวทั้งในด้านการให้ความรู้และให้กู้ยืมเงินทุนประกอบอาชีพ รายละไม่เกิน 10,000 บาท

2. หลักสูตรที่จัดฝึกอบรมในศูนย์สงเคราะห์และฝึกอาชีพสตรี

1. หลักสูตรปกติเป็นการฝึกอบรม ระยะเวลา 6 เดือน คือ ตัดเย็บเสื้อผ้าสตรี ตัดเย็บเสื้อผ้าชาย พนักงานบริการโรงแรม การทอผ้า การช่างประดิษฐ์ โภชนาการ คหกรรม(การบ้านการเรือน) เสริมสวยสตรี ตัดผมชาย ช่างซ่อมเครื่องยนต์เล็ก ช่างไฟฟ้า-ประปา ผู้ดูแลผู้สูงอายุและเด็ก พนักงานสำนักงาน พนักงานบันทึกข้อมูลคอมพิวเตอร์ ผู้ช่วยงานบ้านและพนักงานทำความสะอาดสำนักงาน และ ตัดเย็บเสื้อผ้าจักรอุตสาหกรรม

2. หลักสูตรระยะสั้นเป็นหลักสูตรเร่งรัดเพื่อบรรเทาปัญหาการว่างงาน มีระยะเวลาฝึกอบรมในแต่ละหลักสูตร 1 - 4 เดือน คือ หลักสูตรเตรียมความพร้อมเข้าสู่อุตสาหกรรมสิ่งทอ ตัดเย็บเสื้อผ้าสตรี เสริมสวยสตรี ตัดผมชาย พิมพ์ดีด โภชนาการ ปักผ้าครอสติส ประดิษฐ์ดอกไม้สดและจัดดอกไม้ การประดิษฐ์ดอกไม้ด้วยวัสดุ การประดิษฐ์ของชำร่วย ถักโครเช การเกษตร การทำอิฐบรีค และทำเครื่องเงิน

3. หลักสูตรอบรมความรู้พิเศษ เป็นสูตรที่จัดให้มีการเรียนการสอนในหลักสูตรปกติและหลักสูตรเร่งรัด ซึ่งเป็นความรู้ที่ผู้เรียนสามารถนำไปปรับใช้ในการทำงาน คือ วิชางานบ้านควรรู้ วิชาเพศศึกษาและการวางแผนครอบครัว วิชามารยาทในการเข้าสมาคม วิชาความรู้เรื่องยาเสพติด วิชาความปลอดภัยในการทำงาน วิชากฎหมายใกล้ตัว วิชาอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ วิชาเกษตรกรรมเบื้องต้น และวิชาวิถีทางสู่ความสำเร็จในการทำงาน

4. ภาคเอกชนกับการมีส่วนร่วมในการฝึกอาชีพสตรีของกรมประชาสงเคราะห์

การทำงานแบบมีส่วนร่วมกับองค์กรเอกชน ปัจจุบันมีองค์กรเอกชนจำนวนมาก ที่มีวัตถุประสงค์และเป้าหมายในการดำเนินงานเช่นเดียวกันกับทางราชการ องค์กรอาสาสมัครเอกชนเป็นองค์กรขนาดเล็ก มีความคล่องตัวทำให้การดำเนินงานมีประสิทธิภาพ

ซึ่งกรมประชาสงเคราะห์ โดยกองสัมมาอาชีพสงเคราะห์เห็นว่าการทำงานที่นำภาคเอกชนเข้ามามีส่วนร่วมในการฝึกอาชีพสตรี จะทำให้การดำเนินงานมีประสิทธิภาพและบรรลุวัตถุประสงค์ผลได้ดียิ่งขึ้น ทั้งนี้ได้คำนึงถึงความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์และความสามารถขององค์กรเอกชน และความต้องการของตลาดแรงงาน จึงได้ประสานความร่วมมือในการฝึกอบรมวิชาชีพสตรี 5 หลักสูตร ดังนี้

4.1. การฝึกอาชีพหลักสูตรผู้ดูแลผู้สูงอายุและเด็ก

1. ความเป็นมาในการจัดทำหลักสูตรฝึกอบรม

ในสังคมปัจจุบันสถานะเศรษฐกิจรัดตัว ทำให้สตรีซึ่งเดิมเป็นผู้ทำหน้าที่ดูแลบ้านเรือนดูแลเด็กและผู้สูงอายุในครอบครัว ต้องออกไปประกอบอาชีพนอกบ้านเพื่อหารายได้มาเลี้ยงดูสมาชิกในครอบครัว ประกอบกับลักษณะครอบครัวในสังคมเมืองเปลี่ยนเป็นครอบครัวเดี่ยว ไม่มีญาติพี่น้องเป็นผู้ช่วยเหลือรับภาระดังกล่าว ในขณะที่พ่อแม่ออกไปทำงานนอกบ้าน ทำให้เกิดความต้องการที่จะหาผู้ที่วางใจได้มาทำหน้าที่ผู้ดูแลเด็กและผู้สูงอายุ ดังนั้นจึงได้จัดทำโครงการฝึกอบรมอาชีพผู้ดูแลผู้สูงอายุและเด็กขึ้น

2. หลักสูตรการฝึกอบรม

เป็นหลักสูตร 6 เดือน ประกอบด้วย ภาคทฤษฎี 284 ชั่วโมง ภาคปฏิบัติ 672 ชั่วโมง โครงสร้างและเนื้อหาของหลักสูตรสอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงานด้านการดูแลผู้สูงอายุ หรือเด็ก ในโรงพยาบาล หรือคามบ้าน ซึ่งโครงสร้างของหลักสูตรี้ ดังรายละเอียดตาม ตารางที่ 2.1

ตารางที่ 2.1 โครงสร้างของหลักสูตรผู้ดูแลผู้สูงอายุและเด็ก

ภาคทฤษฎี		ภาคปฏิบัติ	
วิชา	ระยะเวลา	รายละเอียด	ระยะเวลา
1. การพยาบาลเบื้องต้น	284 ชั่วโมง	ฝึกภาคปฏิบัติในโรงพยาบาล สถานสงเคราะห์ คนชรา และในสถานสงเคราะห์เด็กอ่อน	672 ชั่วโมง
2. การดูแลเด็กแรกเกิดจนถึงก่อนวัยเรียน			
3. อุบัติเหตุในผู้สูงอายุ			
4. ภาษวิภาคศาสตร์			
5. กายภาพบำบัด			

ตารางที่ 2.1. (ต่อ)

6. ปัญหาผู้สูงอายุ			
7. วินัยและจริยธรรมวิชาชีพ			
8. โภชนาการ			
9. จิตวิทยาทั่วไป			
10. การจัดเก็บและตรวจชันสูตร			
11. กิจกรรมบำบัด			
12. การใช้ยาเบื้องต้น			

ที่มา : กองสัมาอาชีวสงเคราะห์ กรมประชาสงเคราะห์

3. วิทยาการฝึกอบรม

กรมประชาสงเคราะห์ ร่วมกับโรงพยาบาลภาคเอกชนที่ร่วมจัดฝึกอบรม ประสานงานจัดหาวิทยากรทั้งภาคทฤษฎี และภาคปฏิบัติ ดังนี้

- ภาครัฐ ได้แก่ โรงพยาบาลในพื้นที่สถาบันการศึกษา สถานรับเลี้ยงเด็ก สำนักงานสาธารณสุข สถานสงเคราะห์เด็กอ่อน สถานสงเคราะห์คนชรา เป็นต้น
- ภาคเอกชน ได้แก่ โรงพยาบาลเอกชนที่ร่วมมือและดำเนินการด้านการฝึกอบรมหลักสูตรผู้ดูแลผู้สูงอายุและเด็ก สถานรับเลี้ยงเด็กเอกชน โรงเรียนสอนสอนวิชาชีพการดูแลผู้สูงอายุและเด็ก

4. สถานที่ฝึกอบรม

-ภาคทฤษฎี ฝึกที่หน่วยงานของกองสัมาอาชีวสงเคราะห์ คือ ศูนย์สงเคราะห์และฝึกอาชีพสตรี 7 แห่ง

- ภาคปฏิบัติ ฝึกที่โรงพยาบาลเอกชนที่ร่วมการฝึกอบรม ได้แก่ โรงพยาบาลกิ้วน้ำไท โรงพยาบาลมหาชัย โรงพยาบาลโกสเค้นเย็บส์ โรงพยาบาลอัมรินทร์ โรงพยาบาลวิภาวดี โรงพยาบาลราชบุรีอินดี โรงพยาบาลรัฐบาล ได้แก่ โรงพยาบาลอำเภอพาน จังหวัดเชียงราย โรงพยาบาลศรีนครินทร์ จังหวัดขอนแก่น โรงพยาบาลคณะแพทยศาสตร์มหาวิทาลัยบูรพา โรงพยาบาลชลประทานรังสฤษดิ์ โรงพยาบาลศิริราช และหน่วยงานของกรมประชาสงเคราะห์ เช่น สถานสงเคราะห์เด็กอ่อน สถานสงเคราะห์คนชรา

5. ค่าใช้จ่ายในการฝึกอบรม

- กรมประชาสงเคราะห์รับผิดชอบค่าใช้จ่ายด้านวิทยากร ค่าใช้จ่ายด้านเอกสาร วัสดุอุปกรณ์ ในการฝึกอบรมภาคทฤษฎี และรับผิดชอบเครื่องแบบและค่าอาหาร ตลอดระยะเวลาฝึกอบรม 6 เดือน

- โรงพยาบาลภาคเอกชน รับผิดชอบค่าใช้จ่ายด้านค่าวิทยากรค่าวัสดุอุปกรณ์ในการฝึกอบรมภาคปฏิบัติ และจัดที่พักอาศัยระหว่างการฝึกงาน

๘. จัดหางานให้ทำภายหลังสำเร็จการฝึกอบรม

- โรงพยาบาลเอกชนจัดหางานให้ทำโดยรับผู้สำเร็จการฝึกอบรมเข้าทำงานเป็นพนักงานของโรงพยาบาล หรือกรมประชาสงเคราะห์เป็นผู้จัดหางานให้ทำโดยตรง ดังรายละเอียดในตารางที่ 2.2.

ตารางที่ 2.2 จำนวนเยาวชนที่สำเร็จการฝึกอบรมหลักสูตรผู้ดูแลผู้สูงอายุและเด็ก ในปี พ.ศ. 2540

ที่	สถานที่สำเร็จการฝึกอบรม	จำนวนผู้สำเร็จการฝึกอบรม	ประเภทงาน			หมายเหตุ
			เป็นพนักงานในร.พ.ที่ฝึก	ทำงานตามบ้าน	โรงเรียนอนุบาล	
1.	โรงพยาบาลศิริราช	8	-	8	-	-
2.	โรงพยาบาลวิภาวดี	116	116	-	-	-
3.	โรงพยาบาลก๊วยน้ำไท	311	311	-	-	-
4.	โรงพยาบาลโกลเด้นบีช	36	31	5	-	-
5.	โรงพยาบาลมหาชัย (จังหวัดสมุทรสาคร)	31	15	16	-	-
6.	โรงพยาบาลราษฎร์ยินดี (จังหวัดสงขลา)	33	33	-	-	-
7.	โรงพยาบาลอัมรินทร์	24	24	-	-	-
8.	ศูนย์ ๗ มีกออาชีพจ. เชียงราย	95	8	78	9	ทำงานเป็นพนักงาน -ร.พ.พาน 3 คน -ร.พ.เกษมราษฎร์ ศรีบุรินทร์ 1 คน -ร.พ.ราม 1 คน -ร.พ.ประจำอำเภอ

ตารางที่ 2.2.(ต่อ)

9	ศูนย์ฝึ กอาชีพภาคกลาง จังหวัดนนทบุรี	41	-	31	10	(พินิจโลก) 3 คน -ร.ร.อนุบาลเอก ชน 4 คน
10	ศูนย์ฝึ กอาชีพรัตนากา (จังหวัดขอนแก่น)	33	-	28	5	-สถาน สงเคราะห์ เด็กอ่อนปาก เกร็ด 6 คน
	รวม	728	538	166	24	

ที่มา : กองสั มมาอาชีพสงเคราะห์ กรมประชาสงเคราะห์

4.2. การฝึ กอาชีพหลักสูตรการเตรียมความพร้อมเพื่อเข้าสู่อุตสาหกรรมสิ่งทอ

1. ความเป็นมาในการจัดทำหลักสูตรฝึ กอบรม

ในภาวะปัจจุบัน แม้ว่าอุตสาหกรรมโดยรวมจะมีการกระจายตัวไปอยู่ทั่วทุกภูมิภาคแต่อัตราการว่างงานในลักษณะแอบแฝงยังคงมีอยู่ต่อไป ทั้งนี้เป็นผลสืบเนื่องมาจากการขาดการพัฒนาทักษะวิชาชีพอย่างเป็นระบบให้กับกลุ่มที่มีการศึกษาค่าไม่สามาร ปรึ บตัวเข้าสู่กระบวนการผลิตหรือเข้าสู่อุตสาหกรรมการผลิตได้ การที่จะได้ รับการพิจารณาเลื่อนขั้น เลื่อนตำแหน่งให้สูงขึ้นจึงเป็นไปได้ช้า หากแรงงานเหล่านั้นได้มีทักษะฝึ มือมีการเตรียมความพร้อมในการเข้าสู่งานประเภทอุตสาหกรรมสิ่งทอแล้ว โอกาสในการทำงานจะมีเพิ่มมากขึ้น

2. หลักสูตรการฝึ กอบรม

ประกอบด้วยความรู้ใน ภาคทฤษฎี 84 ชั่วโมง และภาคปฏิบัติ 768 ชั่วโมง โดยเนื้อหาของหลักสูตรปรากฏดังรายละเอียดตาม ตารางที่ 2.3. ดังนี้

ตารางที่ 2.8 โครงสร้างของหลักสูตรการเตรียมความพร้อมเพื่อเข้าสู่อุตสาหกรรมสิ่งทอ

ภาคทฤษฎี		ภาคปฏิบัติ	
วิชา	ระยะเวลา	รายละเอียด	ระยะเวลา
1. การพัฒนาคุณภาพชีวิตในการทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ	84 ชั่วโมง	เป็นการฝึกภาคปฏิบัติในสถานประกอบการอุตสาหกรรมสิ่งทอ	768 ชั่วโมง
2. เทคนิคการปฏิบัติงานร่วมกันอย่างมีความสุข			
3. สุขภาพและความปลอดภัยในการทำงาน			
4. การพัฒนาคุณภาพงาน (Q.C.C.)			

ที่มา : กองสัมนาอาชีพสงเคราะห์ กรมประชาสงเคราะห์

3. วิทยากรฝึกอบรม

- ภาคทฤษฎี วิทยากรของศูนย์สงเคราะห์และฝึกอาชีพสตรี
- ภาคปฏิบัติ วิทยากรของบริษัท โรงงานทอผ้ากรุงเทพจำกัด

4. สถานที่ฝึกอบรม

- ภาคทฤษฎีฝึกอบรมที่ศูนย์สงเคราะห์และฝึกอาชีพสตรี
- ภาคปฏิบัติ ฝึกอบรมที่บริษัท โรงงานทอผ้ากรุงเทพ จำกัดและบริษัท

จัดหาที่พักให้

5 วัสดุเครื่องมือและอุปกรณ์ในการฝึกอบรม บริษัท โรงงานทอผ้ากรุงเทพ จำกัด เป็นผู้จัดหา

6. ค่าเบี้ยเลี้ยงระหว่างฝึกภาคปฏิบัติ บริษัท โรงงานทอผ้ากรุงเทพ จำกัด จะจ่ายค่าเบี้ยเลี้ยงให้สตรีผู้เข้ารับการฝึกอบรม วันละ 113 บาท

7. การจัดหางานให้ทำภายหลังสำเร็จการฝึกอบรม

บริษัท โรงงานทอผ้ากรุงเทพ จำกัด รับบรรจุเป็นพนักงานประจำ โดยได้รับค่าจ้างและสวัสดิการในอัตราที่กฎหมายกำหนด

4.9. การฝึกอาชีพหลักสูตรพนักงานบริการโรงแรม

1. ความเป็นมา ในการจัดทำหลักสูตร

เนื่องจากสภาพเศรษฐกิจมีความเจริญเติบโต อุตสาหกรรมด้านโรงแรม เป็นธุรกิจประเภทหนึ่งที่มีบทบาทสำคัญยิ่ง กล่าวคือเป็นอุตสาหกรรมที่อำนวยความสะดวก และบริการ ให้แก่ผู้เดินทางและนักท่องเที่ยว สามารถทำรายได้ให้กับประเทศ ทำให้บริการด้านนี้ขาดแคลนบุคคลากร ดังนั้นกรมประชาสงเคราะห์จึงได้กำหนดให้มีการฝึกอบรม "หลักสูตรพนักงานบริการโรงแรม เพื่อให้สตรีกลุ่มเป้าหมายได้มีโอกาสศึกษาต่อในอาชีพที่ความต้องการของตลาดแรงงาน

2. หลักสูตรการฝึกอบรม

เป็นหลักสูตร 6 เดือน ภาคทฤษฎี 430 ชั่วโมง และภาคปฏิบัติ 410 ชั่วโมง ดังรายละเอียดตามตารางที่ 2.4

ตารางที่ 2.4. โครงสร้างหลักสูตรพนักงานบริการโรงแรม

ภาคทฤษฎี		ภาคปฏิบัติ	
เนื้อหา	ระยะเวลา	รายละเอียด	ระยะเวลา
1. ความรู้เกี่ยวกับอุตสาหกรรมโรงแรม	430 ชั่วโมง	ฝึกปฏิบัติ ด้านบริการโรงแรมในส่วนต่างๆ ให้แก่แผนกอาหาร เครื่องดื่ม ห้องพัก	410 ชั่วโมง
2. การบริการโรงแรม			
3. มนุษย์สัมพันธ์และการปรับตัว			
4. ความรับผิดชอบของฝ่ายอาหารและเครื่องดื่ม			
5. คำศัพท์ที่ใช้ในฝ่ายอาหารและเครื่องดื่ม			
6. อาหารหลักและวิธีการประกอบอาหาร			

ที่มา : กองสัมมนาอาชีพสงเคราะห์ กรมประชาสงเคราะห์

3. วิทยาการฝึกอบรม

- ภาคทฤษฎี ศูนย์สงเคราะห์และฝึกอาชีพสตรีรับผิดชอบจัดหาวิทยากร
- ภาคปฏิบัติ โรงแรมที่ร่วมรับสตรีเข้าฝึกเป็นผู้จัดหาวิทยากรฝึกงาน

4 สถานที่ฝึกอบรม

- ได้รับความร่วมมือจากโรงแรมที่ตั้งอยู่ในพื้นที่หรือในจังหวัดใกล้เคียง
 รับผิดชอบเข้าฝึกอบรมได้แก่ โรงแรมอิสตินเลคไซด์ โรงแรมรอยัล โรงแรมราม
 การ์เด็นท์ โรงแรมริชมอนด์ โรงแรมมารวยการ์เด็นท์ โรงแรมอมารีแอร์พอร์ต โรงแรม
 โกลเด้นครากอนโดยมีการฝึกอบรม ดังนี้

-ภาคทฤษฎี ฝึกอบรมที่ศูนย์สงเคราะห์และฝึกอบรมอาชีพสตรี

-ภาคปฏิบัติ ฝึกอบรมที่โรงแรมที่พัก

4. การฝึกอบรมหลักสูตรพนักงานช่วยงานสำนักงาน

1. ความจำเป็นในการฝึกอบรม

ความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีในยุคปัจจุบันมีการนำเครื่องมือเครื่อง
 ใช้ที่ทันสมัย เข้ามาใช้ในชีวิตประจำวันและในสำนักงานมากขึ้น จึงมีการพัฒนาบทบาท
 และหน้าที่ของพนักงานที่ทำงานในสำนักงานให้มีความทันสมัยตามเทคโนโลยี การที่
 ได้รับการฝึกอบรมจะทำให้มีความเข้าใจในเครื่องมือที่ใช้ในสำนักงาน ทำให้สามารถ
 ยกระดับฐานะหรือรายได้ และประกอบกับเป็นช่วงเวลาที่ตลาดแรงงานมีการขยายตัว
 ทางด้านธุรกิจด้านนี้ ดังนั้นจึงกำหนดให้มีการจัดฝึกอบรมอาชีพหลักสูตรพนักงานช่วย
 งานสำนักงานขึ้น ตามความต้องการของตลาดแรงงาน

2. หลักสูตรการอบรม

เป็นหลักสูตร 6 เดือน ประกอบด้วย การฝึกอบรมภาคทฤษฎี 612 ชั่วโมง และ ภาคปฏิบัติ 228 ชั่วโมง ซึ่งรายละเอียดของหลักสูตร ปรากฏตามตาราง ที่ 2.5

ตารางที่.2.5 โครงสร้างของหลักสูตรพนักงานช่วยงานสำนักงาน

ภาคทฤษฎี		ภาคปฏิบัติ	
เนื้อหา	ระยะเวลา	รายละเอียด	ระยะเวลา
1.การใช้ภาษาไทยและธุรการสำนักงาน	612 ชั่วโมง	ฝึกภาคปฏิบัติด้าน งานสำนักงานเพื่อหา ความชำนาญ	228 ชั่วโมง
2.การใช้เครื่องมือปฏิบัติการสำนักงาน			

12 05.6
 เลขเรียกหนังสือ 24470 3541 4.3
 เลขทะเบียน 396
 12 5 ค 2543

ตารางที่ 2.5. (ต่อ)

3.งานเลขานุการเบื้องต้น			
4.หลักการขายเบื้องต้น			
5.องค์การธุรกิจและการจัดการ			
6.การพัฒนาบุคลากรและมารยาททางธุรกิจ			
7.การบัญชีเบื้องต้น			
8.การพิมพ์ดีดด้วยเครื่องพิมพ์ดีดธรรมดาและไฟฟ้า			
9.ความรู้เบื้องต้นเรื่องคอมพิวเตอร์			
10. ภาษาอังกฤษเบื้องต้นในสำนักงาน			

ที่มา : กองสัมนาอาชีพสงเคราะห์ กรมประชาสงเคราะห์

3.วิทยาการฝึกอบรม

- ภาคทฤษฎี ศูนย์สงเคราะห์และฝึ กอาชีพสตรี จัดหาวิทยากร
- ภาคปฏิบัติ หน่วยงานภาคเอกชนจัดสอนงานให้

4. สถานที่ฝึกอบรม

- ภาคทฤษฎี ฝึกอบรมในศูนย์สงเคราะห์และฝึ กอาชีพสตรี
- ภาคปฏิบัติ ฝึ กงานในหน่วยราชการและภาคเอกชนต่างๆ

เช่น สำนักงานประกันภัยจังหวัดนนทบุรี สำนักงานประชาสงเคราะห์จังหวัดนนทบุรี สถานแรกรับเด็กชายจังหวัดนนทบุรี สำนักงานพาณิชย์จังหวัดนนทบุรี สำนักงานแรงงานและสวัสดิการสังคมจังหวัดนนทบุรี สำนักงานสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานจังหวัดนนทบุรี กองวิชาการและแผนงาน กรมประชาสงเคราะห์ ส่วนในหน่วยภาคเอกชนประกอบด้วย องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์ (ร.ส.พ.) โรงงานทอผ้ากรุงเทพฯ บริษัทคาราเหมือ จำกัด บริษัทซีดีเวลลอปเมนต์ จำกัด บริษัทอุบลชาติ โรงแรมอีสตินเลคไซด์ บริษัทเจซี เซนต์หลุย จำกัด ห้างจัสโก้ รัตนาธิเบศร์ โรงแรมรอยัล บริษัทโคชิบา หจก.สงเส็งการทอ

5. การจ่ายเบี้ยเลี้ยงระหว่างฝึ กภาคปฏิบัติ ระหว่างการฝึ กภาคปฏิบัติ หน่วยงานภาคเอกชน จะจ่ายเบี้ยเลี้ยงในการฝึ กภาคปฏิบัติ วันละ 100-150 บาท

6. การจัดที่พักอาศัย

- ระหว่างการฝึกอบรมภาคทฤษฎี ผู้เข้ารับการฝึกอบรม พักที่ศูนย์สงเคราะห์และฝึกอาชีพสตรี
- ระหว่างการฝึกอบรมภาคปฏิบัติ สตรีผู้เข้ารับการฝึกอบรมพักที่ศูนย์สงเคราะห์และฝึกอาชีพของกองสัมมาอาชีวสงเคราะห์ หรือหน่วยงานภาคเอกชนที่รับสตรีเข้าฝึกภาคปฏิบัติ

7. การจัดหางานให้ทำภายหลังสำเร็จการฝึกอบรม

หน่วยงานภาคเอกชนที่รับสตรีเข้าฝึกภาคปฏิบัติ จะพิจารณารับเข้าทำงานภายหลังสำเร็จการฝึกอบรม โดยได้รับค่าตอบแทนเป็นค่าจ้างตามวุฒิการศึกษา

5. การฝึกอาชีพหลักสูตรตัดเย็บเสื้อผ้าจักรอุตสาหกรรม

1. ความเป็นมาในการจัดทำหลักสูตร

สืบเนื่องจากการที่ประเทศไทยได้มีวิวัฒนาการด้านการตัดเย็บเสื้อผ้าเจริญก้าวหน้า โดยการใช้จักรอุตสาหกรรมผลิตเสื้อผ้าสำเร็จรูปมาจำหน่าย และมุ่งเน้นการผลิตเสื้อผ้าสำเร็จรูปเป็นสินค้าส่งออกทำรายได้ให้แก่ประเทศมากขึ้น กรมประชาสงเคราะห์ โดยกองสัมมาอาชีวสงเคราะห์ จึงได้กำหนดให้มีการปรับปรุงหลักสูตรตัดเย็บเสื้อผ้าจักรอุตสาหกรรมขึ้น เพื่อให้ผู้สำเร็จการฝึกอบรมได้มีความรู้ในด้านการตัดเย็บเสื้อผ้าในระบบอุตสาหกรรมตามความต้องการของตลาดแรงงาน ซึ่งเป็นกรขยายโอกาสของการทำงานและการมีรายได้ของสตรีให้เพิ่มมากขึ้น

2. หลักสูตรการฝึกอบรม

ประกอบด้วยความรู้ด้านทฤษฎี จำนวน 480 ชั่วโมง และภาคปฏิบัติ จำนวน 240 ชั่วโมง ดังปรากฏรายละเอียด ตามตารางที่ 2.6

ตารางที่ 2.8 โครงสร้างของหลักสูตรตัดเย็บเสื้อผ้าจักรอุตสาหกรรม

ภาคทฤษฎี		ภาคปฏิบัติ	
เนื้อหา	ระยะเวลา	เนื้อหา	ระยะเวลา
1. ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการใช้เครื่องมือตัดเย็บจักรอุตสาหกรรม	480 ชั่วโมง	ฝึกงานในด้านการตัดเย็บเสื้อผ้าจักรอุตสาหกรรมในโรงงาน	360 ชั่วโมง
2. การตัดเย็บเบื้องต้น			
3. การคำนวณเกี่ยวกับการตัดเย็บและวัดตัว			
4. วิธีสร้างแบบและการฝักัดเย็บ			
5. ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับอุตสาหกรรม			
6. การวิเคราะห์ขั้นต้นก่อนการเย็บระบบอุตสาหกรรม			
7. เครื่องมือในการตัดผ้าระบบอุตสาหกรรม			
8. การกำหนดขนาดของเสื้อ			
9. การควบคุมตรวจสอบคุณภาพของงาน			
10. หลักปูผ้าระบบอุตสาหกรรม			
11. การบำรุงรักษาเครื่องจักร			

ที่มา : กองสัมนาอาชีพสงเคราะห์ กรมประชาสงเคราะห์

3. วิทยาการฝึกอบรม

- ภาคทฤษฎี ศูนย์สงเคราะห์และฝึกอาชีพสตรี จัดหาวิทยากร
- ภาคปฏิบัติ หน่วยงานภาคเอกชนจัดสอนงานให้

4. สถานที่ฝึกอบรมและค่าใช้จ่าย ภาคเอกชนได้เข้ามามีส่วนร่วมในการดำเนินงานจัดฝึกอบรม หลักสูตรตัดเย็บเสื้อผ้าจักรอุตสาหกรรม มีดังนี้

- โรงงานตัดเย็บเสื้อผ้า ได้แก่ หจก.สงเส็งการทอ เสงสินทวีบุติก ฯลฯ ได้รับผู้เข้ารับการฝึกอบรมของศูนย์สงเคราะห์และฝึกอาชีพสตรีเข้าทำงาน โดยระหว่างการฝึกภาคปฏิบัติ ผู้เข้ารับการฝึกอบรมจะได้รับการพัฒนาทักษะด้านวิชาชีพ และได้รับค่าจ้างจากการฝึกภาคปฏิบัติ

- โรงงานตัดเย็บเสื้อผ้าอุตสาหกรรมต่างๆ ได้แก่ บริษัทภัทษาอุตสาหกรรม บริษัทพะเยาการ์เมนท์ บริษัทตันติยานันท์การ์เมนท์ได้สนับสนุนความรู้ด้านการจัดการระบบโรงงานอุตสาหกรรม

- สโมสรไลออนส์ พระราม 4 กรุงเทพฯ ร่วมกับมูลนิธิขยายฝัน จังหวัดเชียงใหม่ สนับสนุนการก่อสร้างโรงงานตัดเย็บเสื้อผ้า ศูนย์ไลออนส์พัฒนา อำเภอแม่แตง จังหวัดเชียงใหม่ และสโมสรไลออนส์รัตนโกสินทร์ ร่วมกับสโมสรไลออนส์จังหวัดสกลนคร สนับสนุนเงินก่อสร้างโรงงานตัดเย็บเสื้อผ้า ก่อสร้างโรงงาน ศูนย์ไลออนส์พัฒนาอาชีพ บ้านนาทม ตำบลแมคนาทม อำเภอโคกสีสุพรรณ จังหวัดสกลนคร

- มูลนิธิซิเมนต์ไทย ได้เข้ามามีส่วนร่วมจัดทำหลักสูตรการฝึกอบรมพิเศษเพื่อพัฒนาการอาชีพ ตัดเย็บเสื้อผ้าจักรอุตสาหกรรมแก่สตรีผู้สำเร็จการฝึกอบรม ได้แก่

1 จัดอบรมหลักสูตร ความรู้เบื้องต้นในการบริหารธุรกิจ และพื้นฐานการตลาด

2 จัดอบรมหลักสูตรการจัดการและการบริหารโรงงาน(5ส)

3 จัดฝึกอบรมหลักสูตรการพัฒนาทักษะการประกอบอาชีพ

บทที่ 3

วิธีการศึกษาและการรวบรวมข้อมูล

ในการศึกษาเรื่องการนำภาคเอกชนเข้ามามีส่วนร่วมในการฝึ กอาชีพสตรีของกรมประชาสงเคราะห์ ผู้ศึกษาได้ดำเนินการศึกษา ดังนี้

3.1. วิธีการศึกษา

1. เป็นการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับขอบเขตการศึกษา

1. โดยการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In - Depth Interview) จากกลุ่มผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญ (Key - Infomant) ประกอบด้วย

กลุ่มที่ 1 เป็นเจ้าหน้าที่ในองค์กรเอกชนที่เกี่ยวข้อง จำนวน 5 คน

กลุ่มที่ 2 เป็นเจ้าหน้าที่ในศูนย์สงเคราะห์และฝึ กอาชีพสตรี จำนวน 5 คน

กลุ่มที่ 3 เป็นผู้สำเร็จการฝึ กอบรมจากศูนย์สงเคราะห์และฝึ กอาชีพสตรี

จำนวน 5 คน

3.2.แนวทางการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก(In - Depth Interview)

แนวทางการสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่ในองค์กรเอกชน

ส่วนที่ 1. ข้อมูลส่วนตัว

1.1. เพศ

1.2. อายุ

1.3.การศึกษา

1.4.ภูมิลำเนา

1.5.ที่ตั้งขององค์กร

1.6.จำนวนลูกจ้างในองค์กร

1.7.ประเภทของธุรกิจองค์กร

1.8 สาเหตุที่ทำให้เข้ามามีส่วนร่วมในการฝึ กอาชีพสตรี

ส่วนที่ 2 การมีส่วนร่วมขององค์กรในการฝึ กอาชีพสตรีของกรมประชา- สงเคราะห์

2.1. การมีส่วนร่วมในการวางแผน

1. ความเข้าใจและรับทราบนโยบายของกรม หน่วยงาน
2. ความเข้าใจในข้อมูลเบื้องต้นของหน่วยงาน
3. การเข้าร่วมประชุมกำหนดแนวทางในการเข้าร่วมกิจกรรม
4. ปัญหาและอุปสรรคในการวางแผน

2.2. การมีส่วนร่วมในการดำเนินงาน

1. ความสามารถในการดำเนินกิจกรรมตามแผนงานที่กำหนดไว้
2. การได้รับความร่วมมือจากเจ้าหน้าที่ในการดำเนินกิจกรรม
3. ปัญหาอุปสรรคในการดำเนินงานตามแผนงานที่กำหนด

(ด้านคน เงิน ระเบียบปฏิบัติ)

2.3. การมีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหาและอุปสรรค

1. การได้รับการยอมรับในข้อเสนอแนะแนวทางแก้ไขปัญหา
2. การนำข้อเสนอแนะมาแก้ไข ปรับปรุงกิจกรรม
3. การได้รับความร่วมมือในการแก้ไขปรับปรุงกิจกรรม

2.4. การมีส่วนร่วมในการทดสอบ ติดตามประเมินผลการฝึ กอบรม

1. กิจกรรมการทดสอบ ติดตามประเมินผลการฝึ กอบรม
2. การมีส่วนร่วมในการทดสอบ ติดตามประเมินผลการฝึ กอบรม
3. การนำผลที่ได้มาปรับปรุงกิจกรรม
4. ปัญหา อุปสรรคในการทดสอบ ติดตามประเมินผลการฝึ กอบรม

ส่วนที่ 3. ข้อเสนอแนะอื่นๆต่อการปฏิบัติงานฝึ กอาชีพสตรีของกรมประชา- สงเคราะห์

แนวทางการสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่ในศูนย์สงเคราะห์และฝึ กอาชีพสตรี

ส่วนที่ 1. ข้อมูลส่วนตัว

- 1.1. เพศ
- 1.2 อายุ

1.3.การศึกษา

1.4. ตำแหน่ง

1.5.ภูมิลำเนา

1.6. ระยะเวลาที่ปฏิบัติงานในองค์กร

ส่วนที่ 2 ความคิดเห็นต่อการที่องค์กรเอกชนเข้ามามีส่วนร่วมในการฝึกอาชีพสตรี

2.1. การยอมรับองค์กรเอกชนที่เข้ามามีส่วนร่วม

2.2. ประสิทธิภาพในการฝึกอบรมตามหลักสูตรที่ภาคเอกชนจัด

2.3. ความคิดเห็นต่อความตั้งใจและความเสียสละของภาคเอกชนเข้ามาร่วมจัดอบรมสตรี

2.4. ผลดี ผลเสีย ของการที่องค์กรเอกชนเข้ามามีส่วนร่วมในการฝึกอาชีพสตรี

ส่วนที่ 3 ข้อเสนอแนะอื่นๆ

แนวทางการสัมภาษณ์ ผู้สำเร็จการฝึกอบรมจากศูนย์สงเคราะห์และฝึกอาชีพสตรี

ส่วนที่ 1. ข้อมูลส่วนตัว

1.1. เพศ

1.2 อายุ

1.3.การศึกษา

1.5.ภูมิลำเนา

1.6. ฝึกอบรมวิชาชีพ

1.7. ระยะเวลาที่ฝึกอบรม

ส่วนที่ 2. ความคิดเห็นต่อการที่องค์กรเอกชนเข้ามามีส่วนร่วมในการฝึกอาชีพสตรี

2.1. รูปแบบการให้ความช่วยเหลือที่องค์กรเอกชนเข้ามามีส่วนร่วม

2.2. การยอมรับในความช่วยเหลือ

2.3. ความแตกต่างของการฝึกอบรมในศูนย์ฯและในองค์กรเอกชน

2.4. ความพึงพอใจในสวัสดิการในด้านต่างๆเช่น ค่าตอบแทนในการฝึกงาน ที่พัก อาหาร

2.5. ผลคือ ผลเสียของการที่องค์กรเอกชนเข้ามามีส่วนร่วมในการฝึกอาชีพ

ขั้นตอนในการพัฒนาแนวการถามแบบเจาะลึก กระทำโดยศึกษาข้อมูลเอกสารและแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง เพื่อรวบรวมเป็นประเด็นคำถาม เมื่อได้ประเด็นคำถามแบบเจาะลึกแล้ว ผู้ศึกษานำไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความครอบคลุมของเนื้อหา

3.3. วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการเก็บรวบรวมข้อมูลผู้ศึกษาได้เก็บข้อมูลโดยตรงจากกลุ่มผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญ (Key - Infomant) โดยการสัมภาษณ์ตามแนวทางที่ได้จัดสร้างไว้ก่อนแล้ว

3.4. การวิเคราะห์ข้อมูล

นำข้อมูลที่ได้อาจจัดหมวดหมู่ตามวัตถุประสงค์ จากนั้นมาวิเคราะห์เทียบเคียงแนวคิดทฤษฎี ทวนคู่กับบริบท(Context)

5. รายงานผลการศึกษา

ผู้ศึกษานำเสนอข้อมูลด้วยการวิเคราะห์โดยใช้สถิติเชิงพรรณนา(Descriptive Statistic) ได้แก่ความถี่ ร้อยละ และค่าเฉลี่ยประกอบในการวิเคราะห์

บทที่ 4

ผลการศึกษา

การศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) เพื่อศึกษาถึงการนำองค์กรเอกชนเข้ามีส่วนร่วมในการฝึกอบรมหลักสูตรของกรมประชาสัมพันธ์ โดยแบ่งกลุ่มการศึกษาเป็น 3 กลุ่ม ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการฝึกอบรมหลักสูตร ผู้ดูแลผู้สูงอายุและเด็ก หลักสูตรพนักงานช่วยงานสำนักงาน หลักสูตรพนักงานบริการโรงแรม หลักสูตรตัดเย็บเสื้อผ้าจักรอุตสาหกรรม หลักสูตรเตรียมความพร้อมเข้าสู่อุตสาหกรรม สิ่งทอ ประกอบด้วย กลุ่มที่ 1 กลุ่มเจ้าหน้าที่ในองค์กรภาคเอกชน กลุ่มที่ 2 เป็นกลุ่มเจ้าหน้าที่ในศูนย์สงเคราะห์และฝึกอบรมหลักสูตร กรมประชาสัมพันธ์ กลุ่มที่ 3. เป็นกลุ่มผู้สำเร็จการฝึกอบรมจากศูนย์สงเคราะห์และฝึกอบรมหลักสูตรของกรมประชาสัมพันธ์ ได้ทำการรวบรวมข้อมูลจากการสนทนาหรือสัมภาษณ์แบบเจาะลึก(In - Depth Interview) และการเยี่ยมชมสถานประกอบการของเอกชน และหน่วยงานของกรมประชาสัมพันธ์ ซึ่งผลการศึกษาและการวิเคราะห์ในแต่ละกลุ่มมี ดังต่อไปนี้

4.1. ลักษณะทั่วไปของกรณีศึกษา

1.กลุ่มองค์กรภาคเอกชน

จากการศึกษาพบว่าตัวแทนองค์กรที่ศึกษาส่วนใหญ่เป็นเพศชาย(ร้อยละ 80.00) มีอายุอยู่ในช่วง 36-45 ปี(ร้อยละ 60.00) มีการศึกษาระดับปริญญาตรี (ร้อยละ 60.00) มีภูมิลำเนาอยู่ในจังหวัดภาคกลาง(ร้อยละ 80.00) ที่ตั้งขององค์กรอยู่ในภาคกลาง(ร้อยละ 100.00)และประเภทของธุรกิจคือ ธุรกิจสิ่งทอ(ร้อยละ 40.00) ดังปรากฏรายละเอียดตามตารางที่ 4.1.

ตารางที่ 4.1 ลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างกลุ่มที่ 1(เจ้าหน้าที่องค์กรภาคเอกชน)

ลักษณะทั่วไป	จำนวน (ร้อยละ) N=5
1.เพศ	
-ชาย	4 (80.00)
-หญิง	1 (20.00)

ตารางที่ 4.1.(ต่อ)

2.อายุ	
-25-35	1 (20.00)
-36-45	3 (60.00)
-46-55	1 (20.00)
3.การศึกษา	
-ปวช-ปวส	1 (20.00)
-ปริญญาตรี	3 (60.00)
-ปริญญาโท	1 (20.00)
4. ภูมิถิ่นานา	
-ภาคกลาง	4 (80.00)
-ภาคเหนือ	1 (20.00)
5. ที่ตั้งขององค์กร	
-ภาคกลาง	5 (100.00)
6.จำนวนลูกจ้างในองค์กร	
-50-100 คน	1(20.00)
-101-150 คน	1 (20.00)
-151-200 คน	1 (20.00)
-200 คนขึ้นไป	2 (40.00)
7. ประเภทของธุรกิจองค์กร	
-เป็นสถานฝึกอบรม	1 (20.00)
-โรงแรม	1 (20.00)
-สำนักงาน	1(20.00)
-โรงงานเสื้อผ้า	2 (40.00)
8. มีส่วนร่วมในการดำเนินการหลักสูตร	
-ผู้ดูแลผู้สูงอายุและเด็ก	1 (20.00)
-ช่วยงานสำนักงาน	1 (20.00)
-บริการ โรงแรม	1 (20.00)
-ตัดเย็บเสื้อผ้าจักรอุตสาหกรรม	1 (20.00)
-เตรียมความพร้อมเข้าสู่อุตสาหกรรมสิ่งทอ	1 (20.00)